XXIV. évfolyam 15. szám

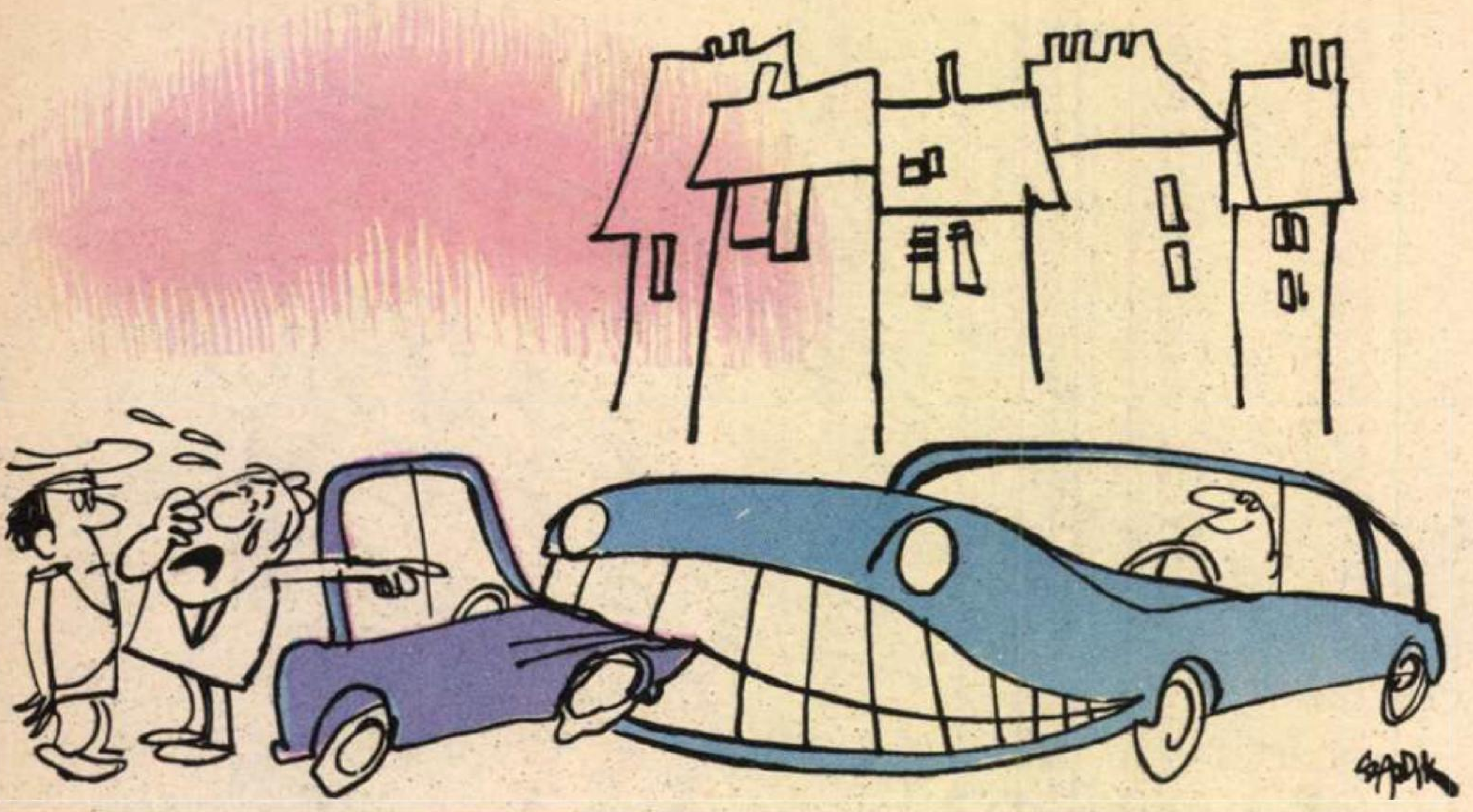
Ára: 1,80 Ft

1968. április 11.

ÁLLÁS-ÜGYBEN... – Hagyja itt a címét, Mr. Johnson ... Ha az év végén lesz státuszunk, értesítjük ...

KARAMBOL

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MAGAMBAN DOHOGOK...

Az új gazdasági irányítás minden rezdülésére érzékszerveim érzékenyen reagálnak. Örömmel látom, amint a kereskedelem kinyújtja kezét a vevő irányába.

Múlt héten féloldalas reklám jelent meg a helyi lapban, a Dél-Magyarországban. A Húsipari Vállalat (HIV) hivogatja a közönséget mondván, hogy két boltjukban marhavelő, vese, tüdő, szív, velős csont, ritka csont kapható és ugyanez sertésben, kiegészítve kocsonyának valóval. Ez igen! — mondtam és összefutott a nyál a szájamban. Másnap ugyanezt a hirdetést olvastam. Fogyókúrát tartok és fájó szívvel hesegettem el magamtól a csábító ajánlatot. A harmadik nap nem tudtam tovább ellenállni. Bátortalan hangon szóltam a bejárónőnek: „Legyen szíves fél kiló tüdőt hozni az állomás melletti Húsboltból." „Mit?" — süvítette. Mondom: „Pájslit". „Ja, az más" — felelte megenyhülten.

Izgatottan vártam. Megérkezett. Kibontottam a papirost. Előszedtem régen elfeledett anatómiai tudásomat. Volt benne egy nagy darab szív, gondolom „elefánt-szív." Ha az emberszív nagyon túlteng, „marhaszívnek" (cor bovinum) becézik. Minek hívhatják a megnagyobbodott marhaszivet? Bizonyára elefántszívnek. Hát ez az volt. Lemértem: az ötven deka tüdőből 35 deka szív volt. Ezenkívül 6 deka légcső és hörgő volt benne vegyesen. Na igen — és 9 deka tüdő.

„Hát ezt adták?" — kérdeztem vésztjóslóan. „Ezt" — volt a fagyos, illetve mélyhűtött válasz. — „Aszonták, hogy a tüdőt nem lehet magában adni."

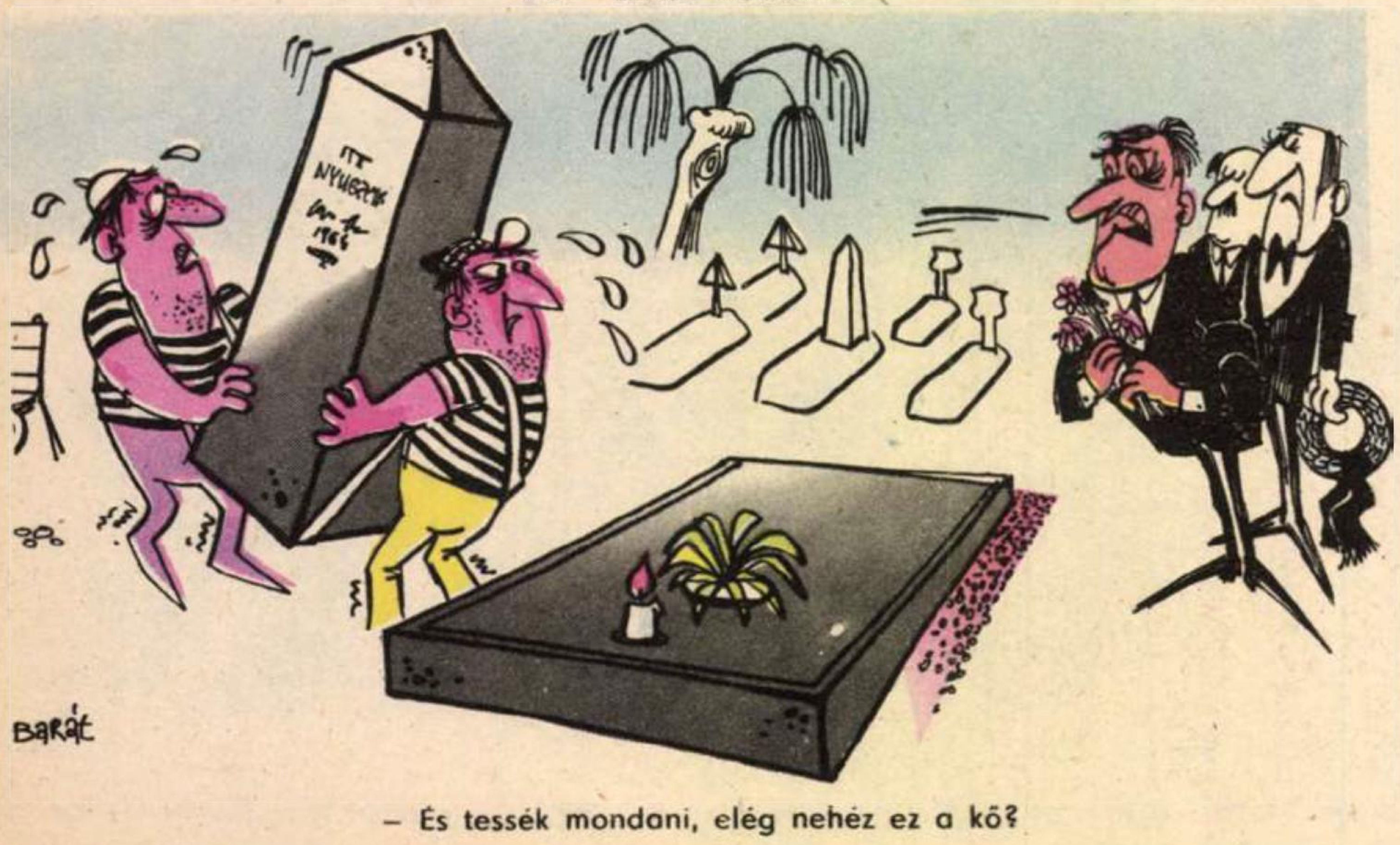
Na jó — gondoltam magamban. Visszaemlékeztem régebbi tanulmányaimra és elképzeltem, hogy annak a marhának szívburok-gyulladása és mellhártyagyulladása miatt összenőtt a szive a tüdejével és ezért csak egybe lehet szeletelni.

A hentes- és mészárosiparban már megértem néhány burkolt árukapcsolást. A velőt összepárosították a vesével. Ezt már lenyeltem — pedig a vesét nem szívelem (úgylátszik, hogy a tüdőt se „szívelem"). Tudom, ez nem közügy, de a pálpusztai szagát imádom, viszont a veséét nem kedvelem. Aztán itt van, illetve volt az árukapcsolási kombinát, a disznósajt; helyes arányban minden volt benne. Azután bekövetkezett a polarizálódás. Különváltak az alkatrészek. Lett belőle fejsajt, nyelvsajt — és maradt a szalonnabőr, szőrös fülporcogó, szóval a disznósajt.

Kedves üzletvezető mészáros-mester! Amit ön csinál, az nem az új gazdasági irányítás. Ez egyszerűen a dolgozók megtévesztése, az árukapcsolásnak nem a legszemérmesebb formája. Adjon a tüdőhöz szivet, de módjával. Mert ugyebár ön is tudja, hogy mi a különbség a hosszúlépés és a fröccs között! Higyje el, nem vagyok kicsinyes. Nem sokat adok a külsőségekre. De a belsőség — az más. Abban nem ismerek tréfát.

J — ós

MIT LEHET TUDNI..

– És tessék mondani, elég nehéz ez a kő?

SZERKESZTŐSÉGI HÍR

Pusztai Pált, lapunk rajzolóművészét az Elnöki Tanács a Munkaérdemrend ezüst fokozatával tüntette ki.

Legelőször Jucika gratulált...

HÚSVÉTI MEGLEPETÉS

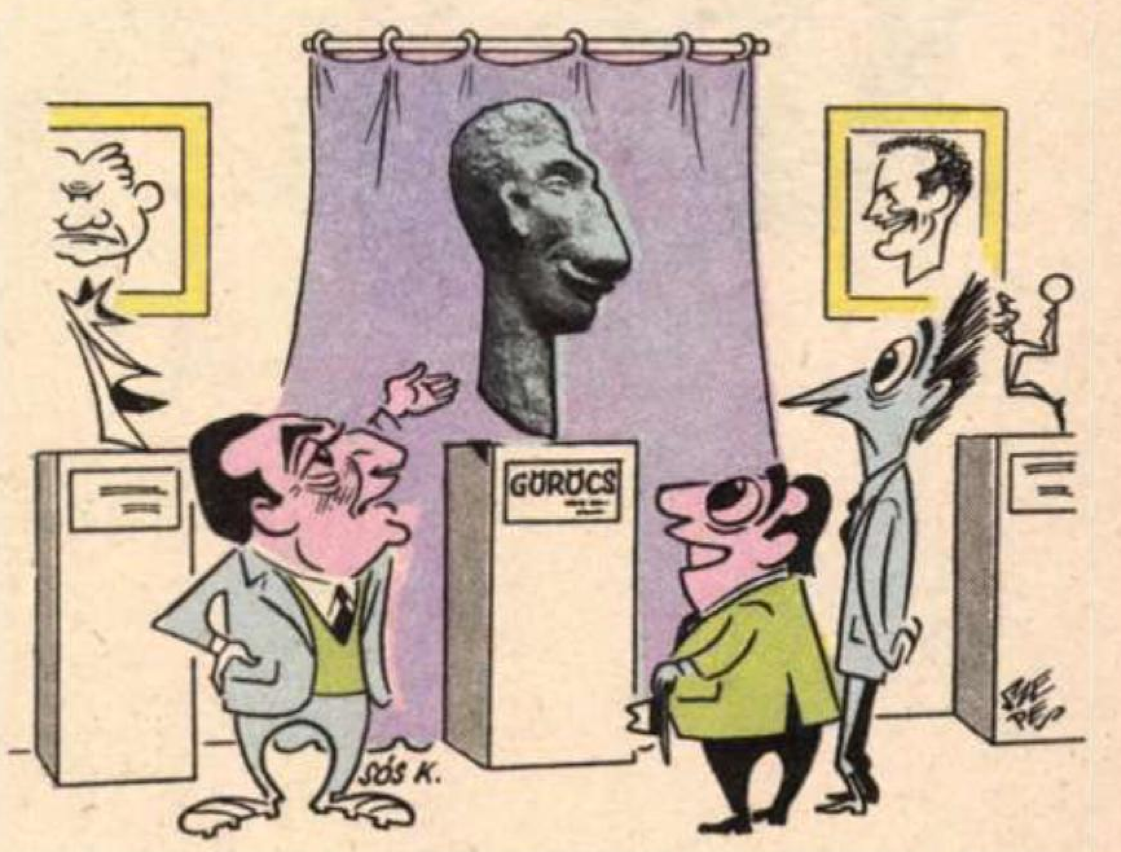

KUTYASZÍV

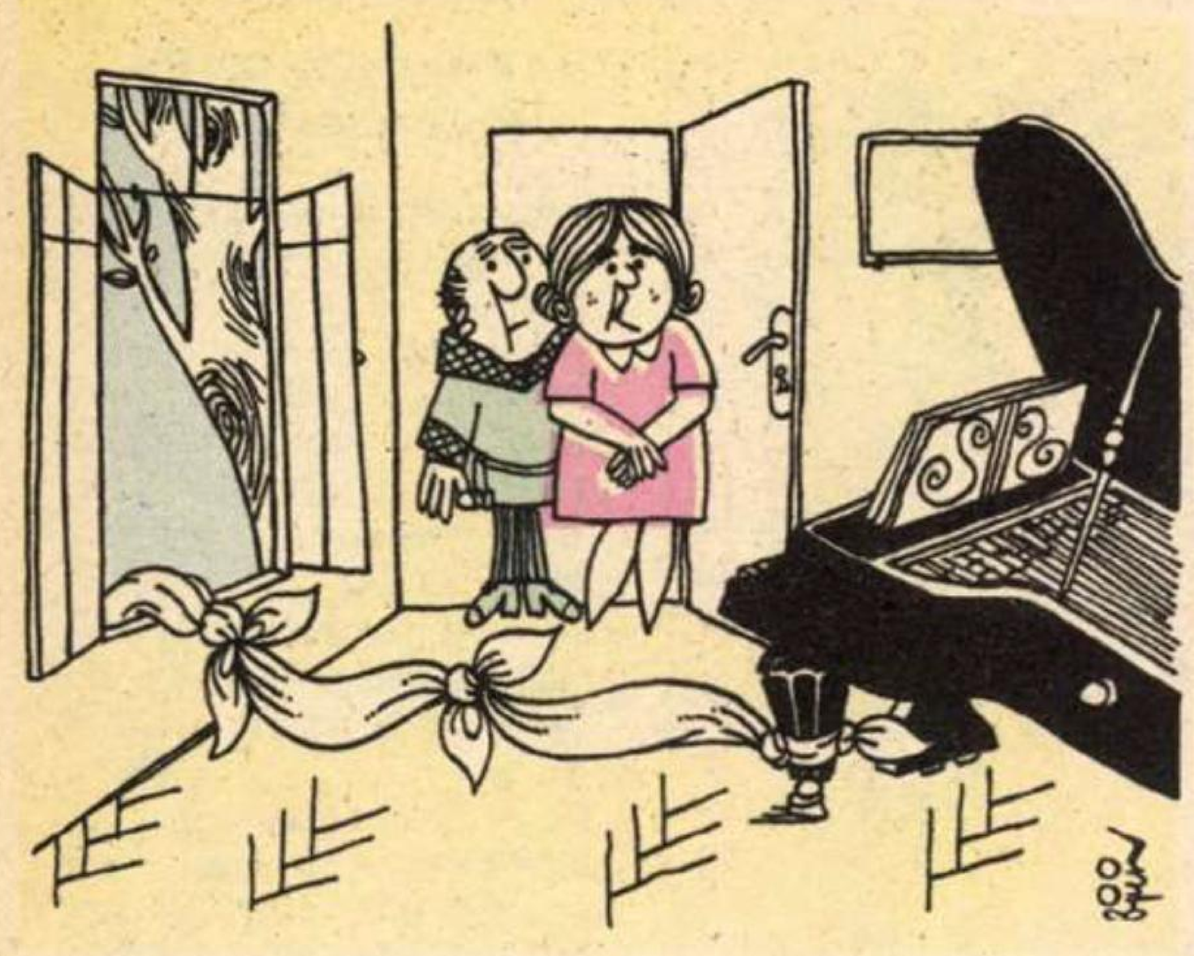
– Édes gazdám, most, húsvét előtt ne!

SPORTMŰVÉSZETI KIÁLLÍTÁSON

Sós: Ha győzünk, akkor lovasszobrot állítok neki!...

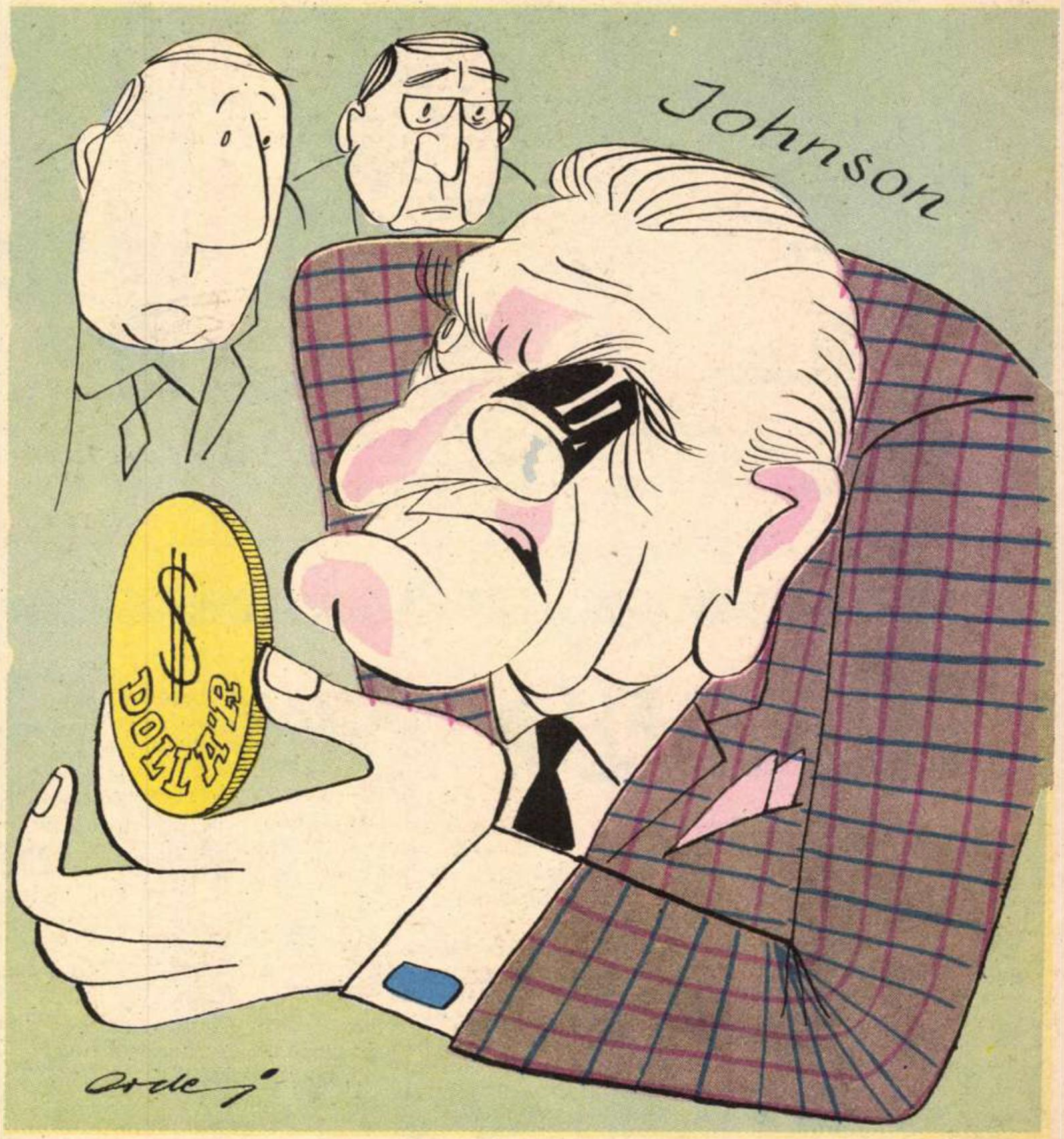
CSALÓDOTT SZÜLŐK

– Úgy látszik, mégsem akar zongoraművész lenni . .

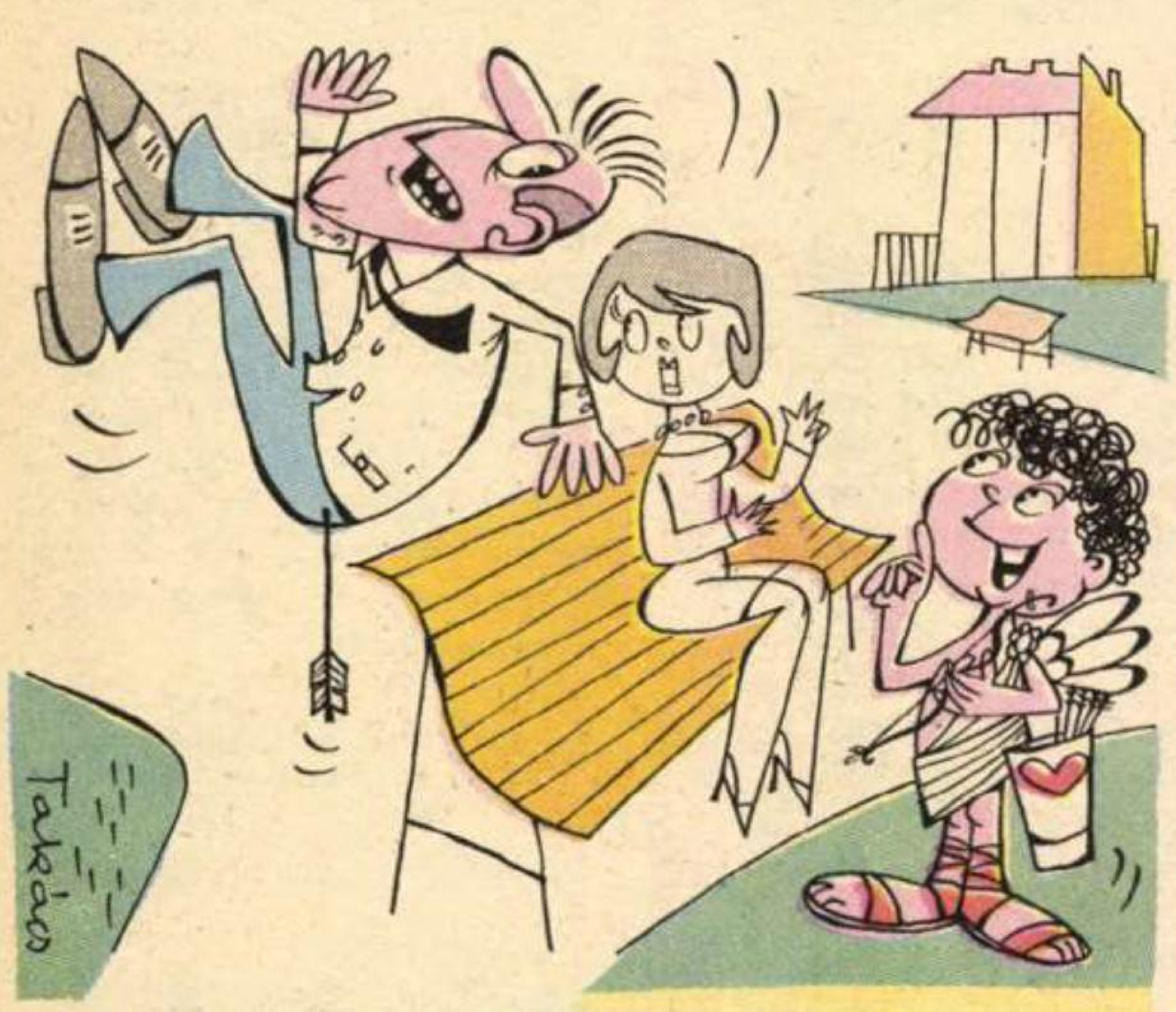
KÉMIAI FELFEDEZÉS

Erdei Sándor rajza

Johnson: Uraim, itt a bizonyíték! Az arany párolog . . .

IDÉNY ELEJÉN

– Elnézést, uram, de még nem vagyok formában!

a GYILKOS visszatér . . .

EGY MESTERDETEKTÍV VISSZAEMLÉKEZÉSEI

Egyre több lapban van bűnügyi sorozat, miért éppen a mienkben ne legyen? Lapunkban olvasható a világ legrövidebb bűnügyi sorozata: ebben a számban kezdődik és még ugyanebben a számban véget is ér.

1

Délelőtt tíz órakor valaki telefonált nekem: gyilkosság történt a Külső-Ló utcában. Azonnal a helyszínre siettünk és feltörtük az ajtót.

— Én telefonáltam önöknek — mondta az áldozat —, ugyanis már harmadik napja fekszem itt holtan és még senki sem fedezett fel . . . A házbeliek sem vették észre, hogy harmadik napja nem látnak innen se elmenni, se megjönni . . . Hiába, egy ilyen magányos agglegénnyel mint én, senki sem törődik . . . Akár fel is fordulhatnék . . .

— Ki gyilkolta meg?

— Fogalmam sincs — mondta a halott. — Különben is hagyjanak békén. Nyugalomra vágyom. Örök nyugalomra.

2

Megtettem a szükséges intézkedéseket, aztán kihallgattam a ház lakóit. Sajnos, senki nem látott és senki nem hallott semmit. Azazhogy mégis: egy második emeleti lakó, foglalkozása Közért-eladó, mintha látott volna egy idegen férfit kijönni az áldozat lakásából, csak arra nem emlékezett, hogy mikor: a gyilkosság napján, vagy egy héttel előbb, vagy tavalyelőtt karácsonykor?

— Hosszú, sovány férfi volt, és enyhén kopaszodott — mondta a Közért-eladó. — Ezer közül is megismerném!

3

Volt egy olyan érzésem, hogy a gyilkos vissza fog térni a tett színhelyére, ezért elhelyeztem embereimet a lakásban és a ház kapuja előtt, aztán vártunk, vártunk: mit tehettünk volna mást?

Négy nap múlva, késő este, valaki lenyomta a kilincset.

A gyilkos visszatért!

Feltéptük az ajtót. A Közért-eladó állt odakünn!

4

— Mamamagukat keresem — mondta izgatottan. — Láttam a gyilkost! Ma benn volt az üzletben. Hosszú, sovány férfi, enyhén kopaszodik.

— Miért nem telefonált nekünk?

— Féltem tőle . . . Amikor belépett az üzletbe, olyan vadul nézett körül . . . De ő volt . . . Egészen biztos . . . S az is biztos, hogy vissza fog térni az üzletbe . . .

— A gyilkos a tett színhelyére szokott visszatérni — mondtam gúnyosan —, de nem a Közértbe.

A beosztottjaim harsányan kacagtak.

5

Bevallom őszintén, egy kicsit gyanús volt nekem ez az alak: mit keresett késő este a gyilkosság színhelyén? Lehet, hogy át akar ejteni minket? Lehet, hogy a hosszú, sovány, enyhén kopaszodó férfi csak az ő fantáziájában él?

— Egészen biztos, hogy visszajön — magyarázta a közértes. — Olyan kedves és olyan udvarias voltam hozzá, amilyen még soha sem voltam vevőhöz, hosszú pályafutásom alatt. Villámgyorsan kiszolgáltam, az egyik áruról lebeszéltem, a másikat melegen ajánlottam, közben megdícsértem a nyakkendőjét, és elmeséltem egy friss viccet, én is aznap hallottam, majd utána kiáltottam: „Legyen máskor is szerencsénk!" Higyjék el nekem, a kedves vevő vissza fog térni hozzám!

6

Két nap múlva a Közértben letartóztattuk a gyilkost, aki visszatért oda, ahol kedvesek és udvariasak voltak hozzá.

— Mindent bevallok — mondta a detektíveknek —, de lenne egy kérésem: szeretnék valamit beírni a panaszkönyvbe.

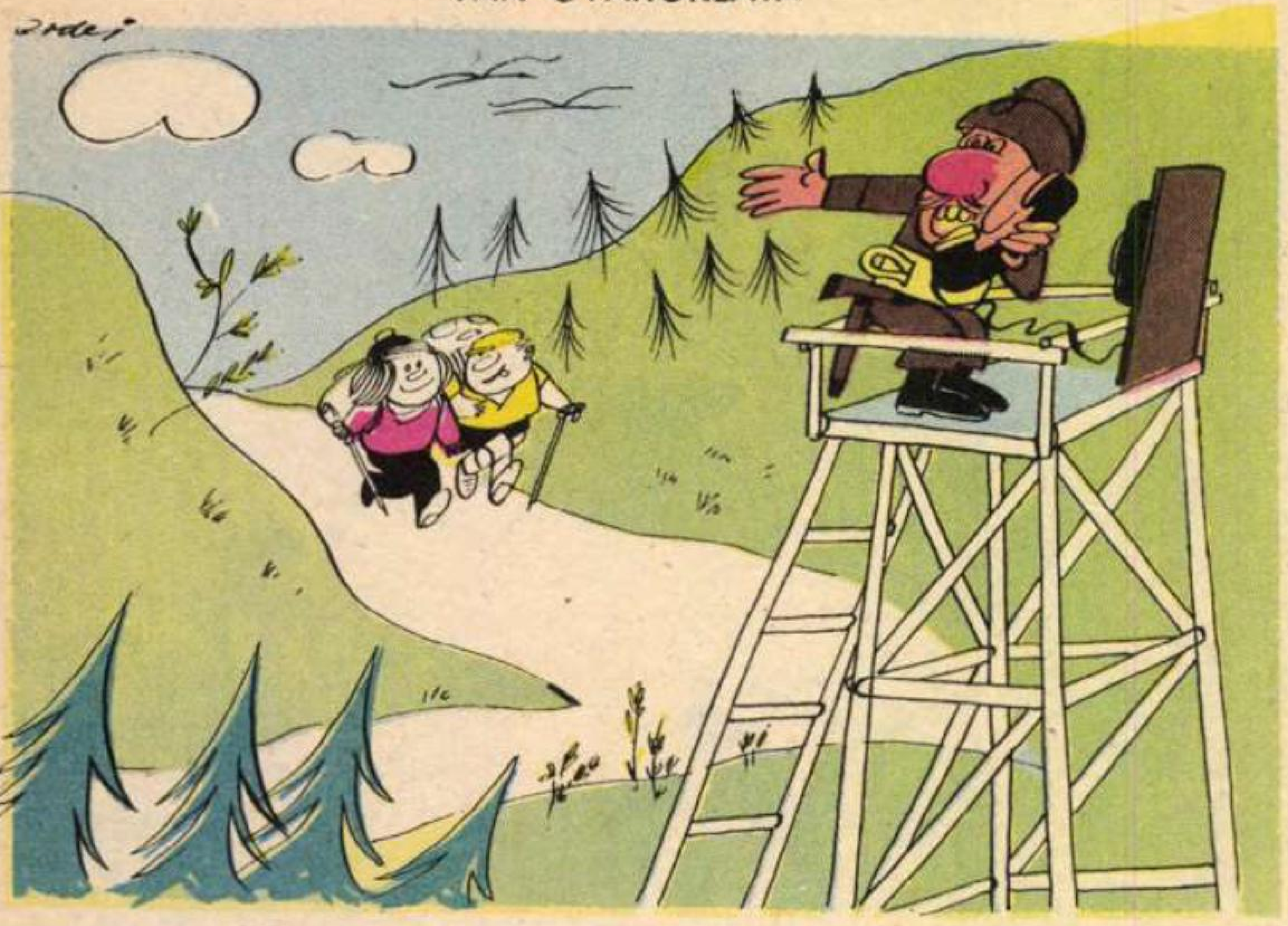
Kérését teljesítettük és a tettes a következő szöveget írta be a panaszkönyvbe:

„Az eladók előzékenyek, a választék bőséges. Mindennel meg vagyok elégedve. Köszönöm."

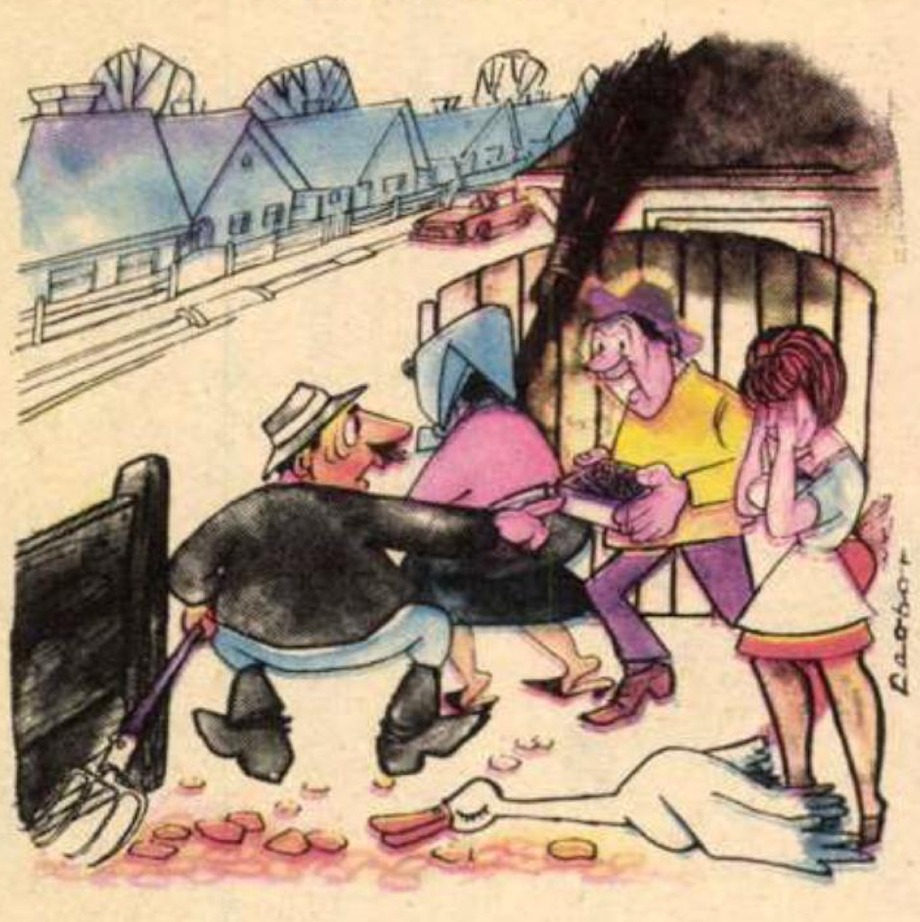
Mikes György

VAN GYAKORLATA

– Teljes tűzkészültség! Kirándulók közelednek!

TETEMREHÍVÁS

– Szórhatjátok a patkószöget, egész biztos, ő gázolt...

JELLEMTELEN FŐNÖK

Gereben Jenő pénzügyi főelőadó, harminckét éves és arra a legbüszkébb, hogy ő a legokosabb beosztott, akit valaha is ismert: nála jobban senki sem tud bánni a főnökével. Úgy érti, a mindenkori főnökével...

— Az okos beosztott mindig tudja, hogy mi a különbség főnök és főnök között — magyarázta nekem jó néhány évvel ezelőtt. — Engedékeny vagy konok, érzelmes vagy rideg, bőbeszédű vagy szűkszavú, szereti-e a pletykát? És így tovább. Ez az érvényesülésem titka. Már régen felfigyeltem például arra, hogy vannak vezetők, akik szeretik a hízelgést és a mindig mindent helyeslő beosztottakat.

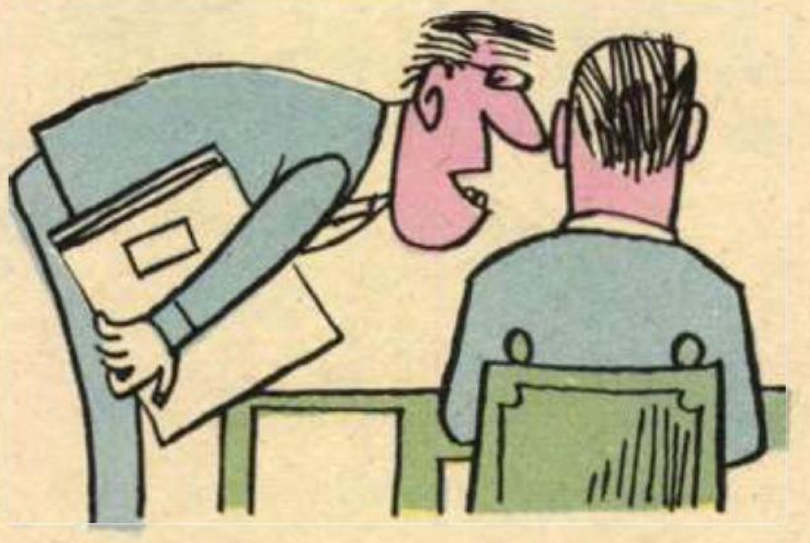
— Nem egyedül te jutottál erre a felfedezésre! Gondolom, van annyi bátorságod, hogy a főnök hibáira rámutass — jegyeztem meg nem minden él nélkül, mert jól ismerem Gerebent.

— Hová gondolsz!? — kérdezte riadtan. — Hogy tudhatnám én, a beosztott, megváltoztatni a főnököt? Nem vagyok se pap, se pedagógus. Én csak mindig igazat adok a főnöknek...

— Nem csalódtam benned! — morogtam.

— Én sem csalódtam magamban! — dicsekedett. — És nekem volt igazam: főnökök mentek, főnökök jöttek, de Gereben maradt. És egyet-egyet mindig felfelé lépett. Mit akarsz még? — kérdezte végül is, hogy nagyobb nyomatékot adjon állításának.

— Semmit! — mondtam, de azért megkíséreltem meggyőzni őt arról, hogy előbb-utóbb lejáratja magát. Bevallom, kárba veszett az igyekezetem: a második mondatnál fa-

képnél hagyott. Nem méltányolta az emberiség megjavítására irányuló nemes törekvésemet.

Hosszú idő után a minap összefutottam vele.

— Képzeld — kezdte, mintha csak tegnap találkoztunk volna —, megint új főnököt kaptam.

— Ez neked nem probléma — válaszoltam —, te az új főnöknek éppen úgy tudsz a nyelvén beszélni, mint a réginek.

— Hol vannak már azok az idők? — sóhajtotta. — Nem bírom elviselni az új főnököt, tönkre tesz, kikészít...

— Bizonyára oka van rá?

— Mi oka lehetne? Én éppen az vagyok most is, mint aki voltam. Éppen úgy igazat adok neki is, mint az összes, eddigi főnökeimnek, éppen úgy elmondom a kollégáimról a véleményemet és éppen úgy kedvében járok neki is, mint ahogy azelőtt az elődeinek...

— Talán éppen ez a baj! Talán az új főnök más, mint a többi volt?

— Nem tudom, de még ilyen embert nem láttam — méltatlankodott Gereben. — Egy valóságos dúvad.

— Mégis, mit követett el, hogy ennyire fel vagy dúlva? — érdeklődtem és kíváncsian vártam a választ.

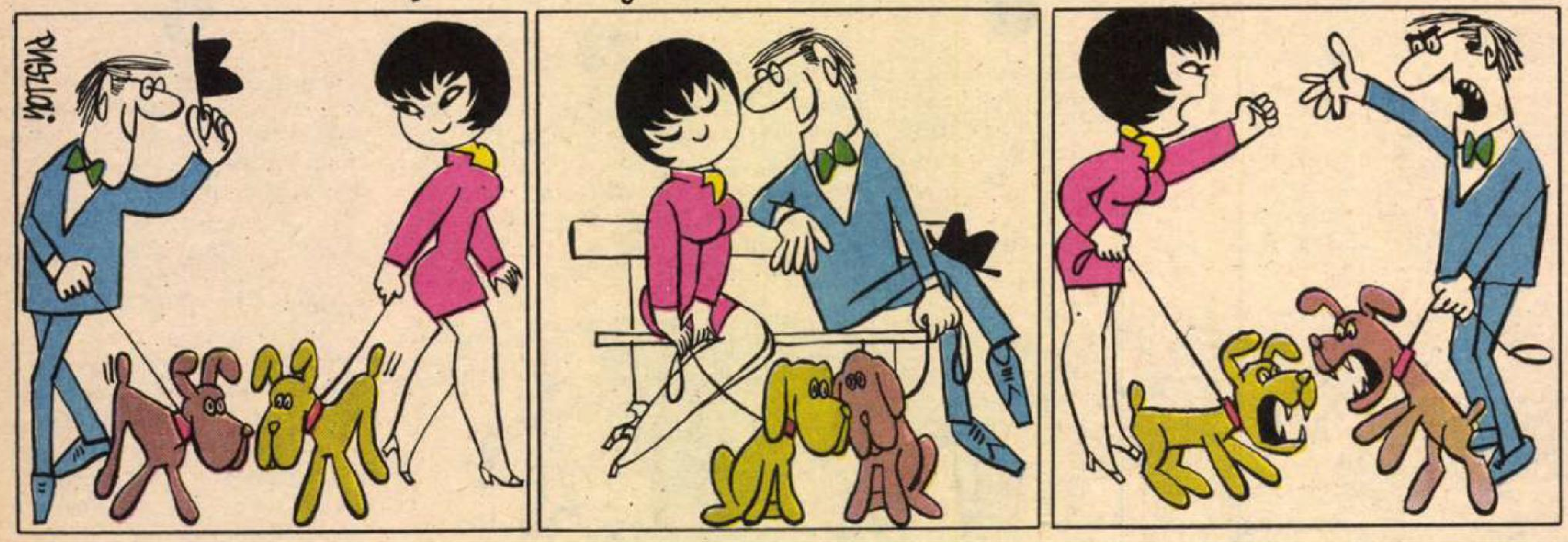
— Ma délelőtt beszélgetett velem, afelől érdeklődött, hogy mi újság a pénzügyi osztályon? Alig hagyott szóhoz jutni. Csak annyit mondhattam, hogy Fehér iszákos és sötét ügyei vannak, jó lesz rá vigyázni... Az a dúvad abban a pillanatban felemelte a telefonkagylót, behívatta Fehért, és két perc múlva már ott állt velem szemtől-szembe. A főnök barátságosan így szólt: „Na, Gereben kartárs, most mondja meg Fehérnek a szemébe, hogy iszákos és sötét ügyei vannak". Hallottál már ilyen aljasságot?

— És mi lett a dolog vége?

— Nagynehezen bocsánatot kértem. Most új állást keresek. Egy ilyen jellemtelen főnökkel nem lehet együtt dolgozni.

Földes György

Jucika *és a kutyabarátság*

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A Ludas Matyi 1968. március 14-i számában „Márka védelem" címmel megjelent közleménynek a téma lényegére vonatkozó megállapításaival egyetértünk. Tájékoztatásul közöljük, hogy a „Budapest" (és még további háromféle) elnevezésű dobozolt ömlesztett sajtot exportra 44%, belföldre 46% hasznosanyag-tartalommal termeli az ipar. Előbbi külföldi vevőink igényére történik, utóbbit a hazai szabványok írják elő. Előfordul, hogy az export célra termelt termékek belföldön is forgalomba kerülnek, emiatt az azonos elnevezésű sajtok állomány különbözősége elkerülhetetlenek.

Mi sem tartjuk helyesnek a fennálló kettősséget, ezért cikkük nyomán benyújtottuk illetékes szervekhez az exportra és belföldi célra is termelt ömlesztett sajtok hasznosanyag-tartalmának egységesítésére vonatkozó kérelmünket.

Dr. Solt István
vezérigazgató
Tejipari Tröszt

* * * * * *

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A skót ebédel. Behozzák a levest, a skót megkóstolja, majd a tányér fölé hajolva elkezd sírni.

— Mi bajod van? — kérdezi tőle csodálkozva a felesége. — Miért sírsz?

A skót tovább sír és így felel:

— Sótalan a leves.

*

A tanító dolgozatot ad fel a gyerekeknek házifeladatként, „Utunk az iskolába" címmel.

Másnap átvizsgálja a füzeteket. Minden tanuló írt az iskolába vezető útról, csak éppen egyetlen kisfiú irkája maradt üres.

— Hát te mért nem írtál semmit?

— Mert ez nekem nem téma.

— Mi az, hogy nem téma?

— Én a pedellus fia vagyok!

Pesti tudósítónktól

Író barátom valósággal megbolondult. Ez a mértékletes életéről ismert, köztiszteletben álló férfiú hirtelen elkezdett inni, szivarozni, kétes mulatóhelyekre járni. Utcai verekedésekbe keveredett bele, megszöktetett egy példás hírű asszonyt, beugrott a zajló Dunába, majd beat-zenekart szervezett, s ő lett a dobos.

— Mi történt veled? — kérdeztem megdöbbenve, amikor találkoztam vele.

Fáradtan legyintett:

— Szerződést írtam alá az emlékirataimra, de a kiadó kikötötte, hogy tegyem egy kicsit élénkebbé az anyagot...

*

Mivel nyelvünk fejlődésével nem tartanak lépést a kissé megcsontosodott közmondások, néhány korszerűsítési javaslattal szeretnék azok segítségére lenni, akik készek leporolni régi aranymondásainkat:

Segíts magadon, isten is besegít!

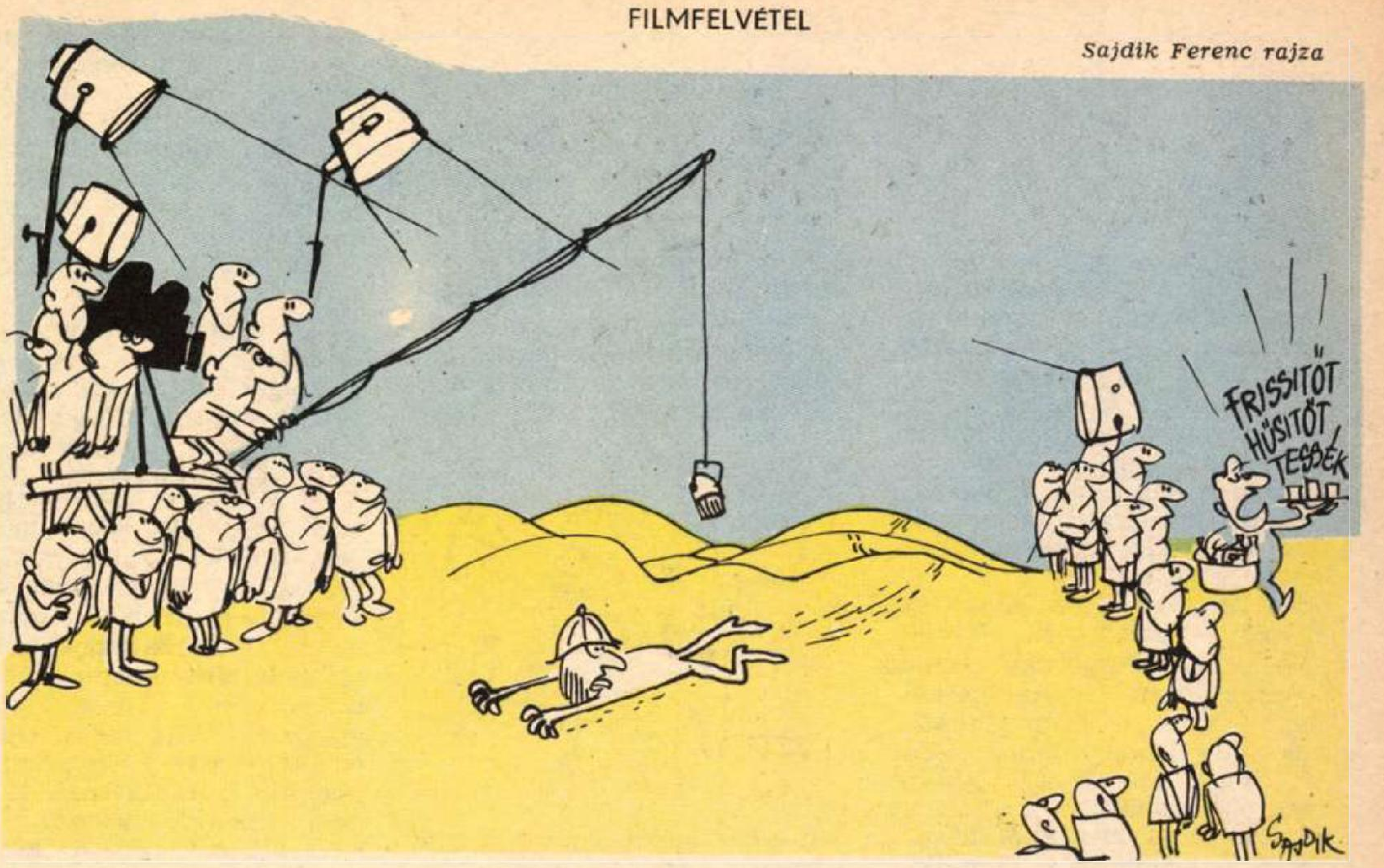
Szeresd barátfeleségeidet!

Célkitűzés szentesiti az eszközt.

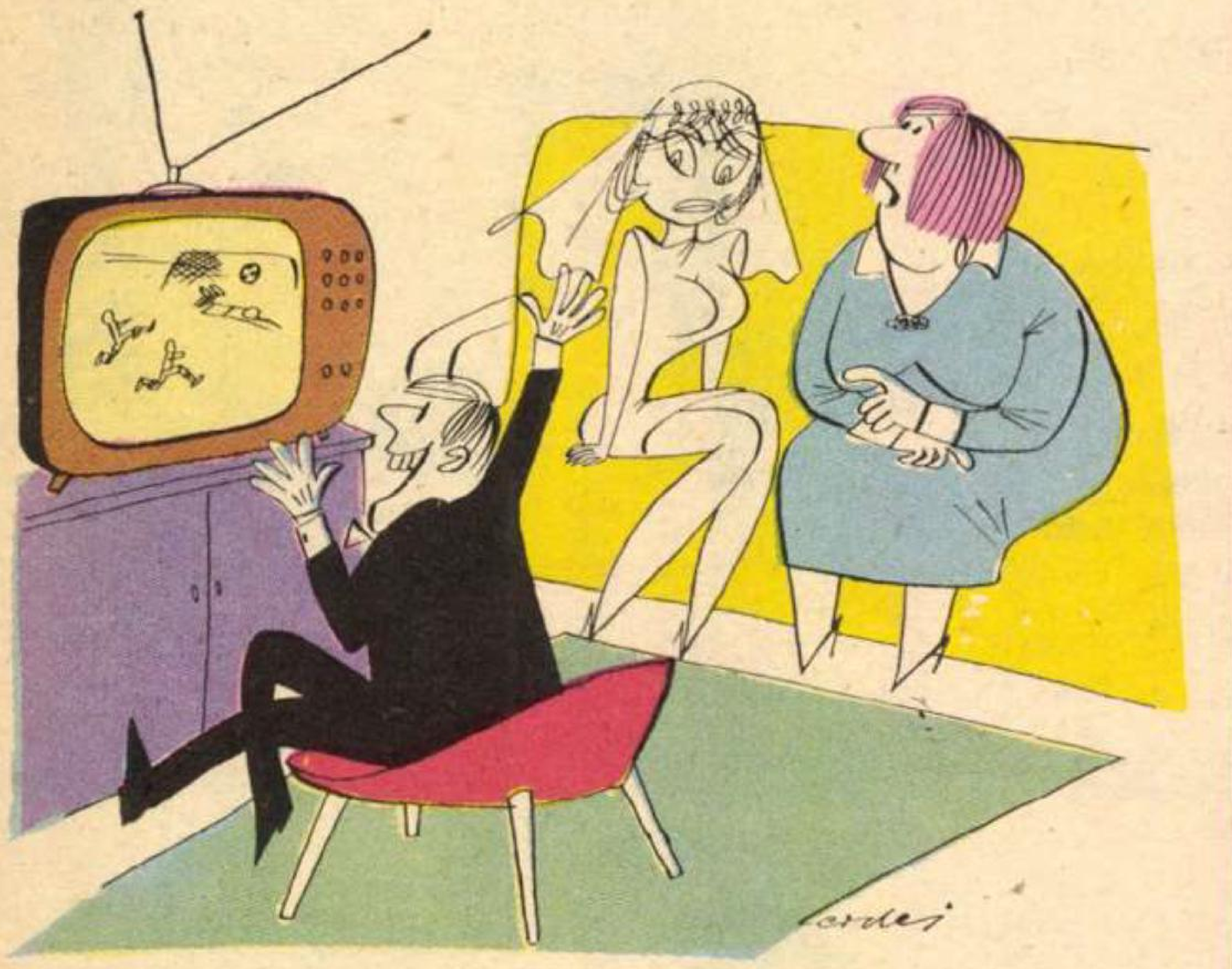
(f. l.)

FILMFELVÉTEL

Sajdik Ferenc rajza

KUPAMÉRKŐZÉS

– Türelem, kislányom! Talán nem lesz hosszabbítás...

NYUGALMAS ALBÉRLET

– Nem bírtam már Pesten a háziasszonyomat, hát inkább ennél a sárkánynál vettem ki lakást...

Ketten beszélnek

— Hallott arról a tragédiáról, ami itt a szomszéd házban történt?

— Nem. Mesélje, mesélje!

— Azt tudja ugye, hogy itt laknak a Berza Sanyi szülei?

— Tudom. Jön is a fiuk néha látogatóba és osztogatja az autogrammokat a házbelieknek. Pláne azóta, hogy azt a két nagy gólt rúgta a Fradinak... Vele történt valami?

— Vele is. De főleg az öregekkel. A múlt vasárnap ülnek az öregek otthon az ebédnél, amikor megszólal a telefon, képzelje.

— Igen. És?

— Berza bácsi felveszi a kagylót, „halló" mondja, aztán néhány másodperc múlva fehér lesz mint a fal, megtántorodik és leroskad. Képzelje.

— Ki telefonált?

— Még nem tudják.

— És mit telefonált az illető?

— Hogy a fia meghalt. Amikor ezt az öreg eldadogta, a felesége elájult. Képzelje.

— Nem csodálom. De hogyan halt meg? Miért, hol halt meg?

— A telefonáló csak annyit mondott, hogy „Berza Sanyit ebben a percben rúgták agyon a futballpályán..." És letette a kagylót.

— Rettenetes. Mit érezhettek a szülők?

— Az öregúr sírógörcsöt kapott, Berza nénit egy orvos, aki ott lakik a szomszédjukban, nagynehezen magához térítette.

— Rettenetes tragédia.

— Várjon. Fokozta a szörnyűséget, hogy Berza Sanyi aznap — vasárnap — délelőtt ott járt a szüleinél és azt mondta, hogy rossz sejtelmei vannak, a legszívesebben nem játszana délután, húzódás van a bal combjában, „nem lesz jó vége a mai meccsnek" — még ezt is mondta.

— Megérezte a szerencsétlen. Van ilyen.

— Otthon volt a Berza Sanyi nővére, Ilonka is. Az meg feltépte az ablakot és ki akart ugrani rajta, hogy megölje magát.

— Hátborzongató.

— A házfelügyelő tartotta vissza, aki éppen akkor lépett be a szobába a mentőkkel. Az udvaron persze óriási csődület támadt.

— El tudom képzelni.

— Az egész ház bőgött, mert Berza Sanyit ismerték és szerették. A ház büszkesége volt.

— Ilyen borzalmat már régen hallottam.

— Várjon. Még nincs vége.

— Nagy ég! Még nincs vége? Mi történhetett ezek után?

— Az, hogy újra megszólalt a telefon. A mentőorvos vette fel, amikor Berza nénit éppen a hordágyra emelték.

— És ki telefonált?

— Az, aki az előbb.

— És mit telefonált?

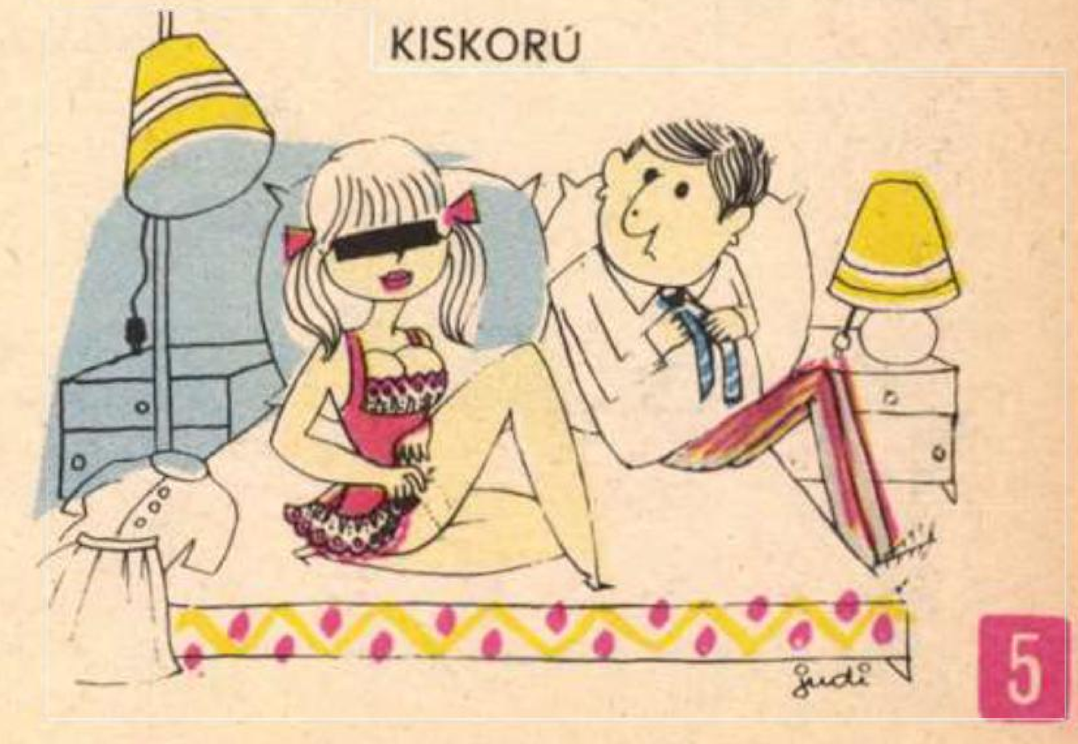
— Hogy nincs semmi baj. Berza Sanyi talpraugrott, amikor látta, hogy a játékvezető megadta a tizenegyest.

(t. l.)

KEZDŐ TORREÁDOR

KISKORÚ

MI AMARÉ MIME

Géza barátomat munkahelyén, az óbudai nagyüzem műszaki osztályán kerestem fel, kedvesen fogadott, de látszott rajta, hogy roppant ideges. És roppant idegesek voltak a kollégái is. Az egyik a körmét rágta, a másik körbe szaladgált a szobában, a harmadik az íróasztala üveglapján dobolt és félpercenként diszkréten felvisított...

— Miért ez az általános idegfrász? — kérdeztem Gézától.

— A főmérnökünket lessük — magyarázta. — Már itt kellene lennie. A Krómpác Művek vezérigazgatójához ment át, hogy személyesen kérje meg: kölcsönözzön nekünk az ő elfekvő készletükből három tonna sturmholcnit. E nélkül ugyanis csődbe jutunk, nem tehetünk eleget szerződésileg vállalt kötelezettségeinknek. Ad sturmholcnit, vagy nem ad? — ettől függ most üzemünk becsülete, jövője, makulátlan híre, s ami mindennél több: kollektívánk negyedévi prémiuma.

Végszóra nyílott az ajtó, a várva-várt főnök dugta be a fejét a résen, gyászos tekintetét körülhordozta a jelenlevőkön, felsóhajtott és halkan csak ennyit mondott:

— Mi amaré mime!

Visszahúzta a fejét, becsukta az ajtót.

Pillanatnyi döbbent csend, aztán elszabadult a pokol!

Káromkodások, égnek emelt öklök, sírás-rívás, fogak csikorgatása, tetemre hívás, ezer szitok-átok...

— Mi van? — ragadtam meg ijedten Géza karját — Talán a Krómpác igazgatója nem teljesítette a kéréseteket?

— Nem, a nyomorult! — sziszegte Géza. — Hiszen magad is hallhattad.

— Bocsáss meg, én csak azt hallottam, amit a főmérnökötök besuttogott: „Mi amaré

mime". Gondolom, ez valami eszperantó táncdal lehet a szerelemről. Nem?

Géza bosszúsan legyintett.

— Ugyan! A mi amaré mime annak a rövidítése, hogy: „Mi a magunk részéről mindent megteszünk." Ezt a választ hozta a Krómpác vezérétől. Tehát nem fogunk kapni egyetlen deka sturmholcnit sem.

— Hogyhogy?! Én inkább biztatónak, reményt keltőnek értelmezem ezt a mi amaré mimet!

Barátom keserűen felkacagott.

— Hol élsz te, naív lélek? A mi amaré mime — ez a kérés megtagadásának mai közkedvelt és álnok formája. A döntési joggal felruházott személy olyan benyomást igyekszik kelteni, mintha benne meg volna a készség, a jószándék, de nem rajta múlik az ügy sorsa. Mi amaré mime. Mi a magunk részéről mindent megteszünk. És ezzel a maga részéről tényleg mindent meg is tett, többé nem is foglalkozik vele. Pedig mennyire számítottam arra a kis prémcsire, már be is tábláztam. Mondd, nem tudnál felhajtani nekem egy ezrest? Május közepén megadnám. Igazán lekötelezel, nagyon nagy szükségem lenne most rá!

— Mi amaré mime! — feleltem tanulékonyan és vettem a kalapom.

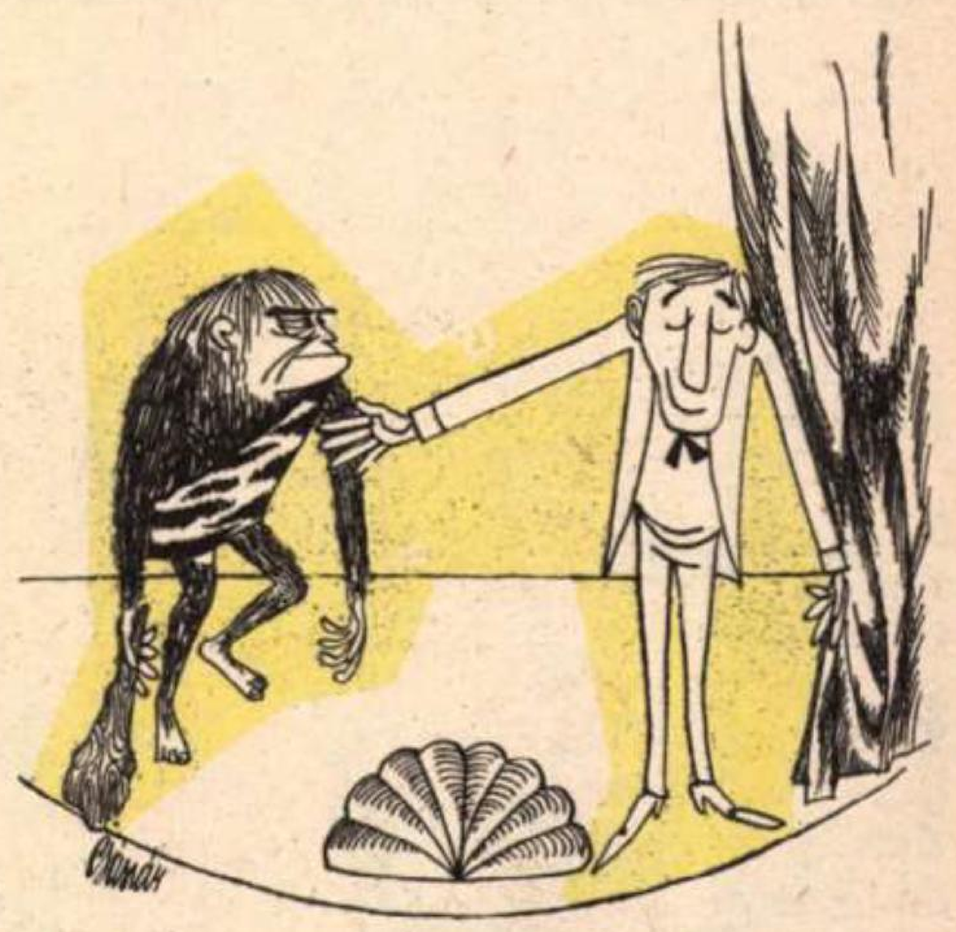
Kürti András

TAVASZ

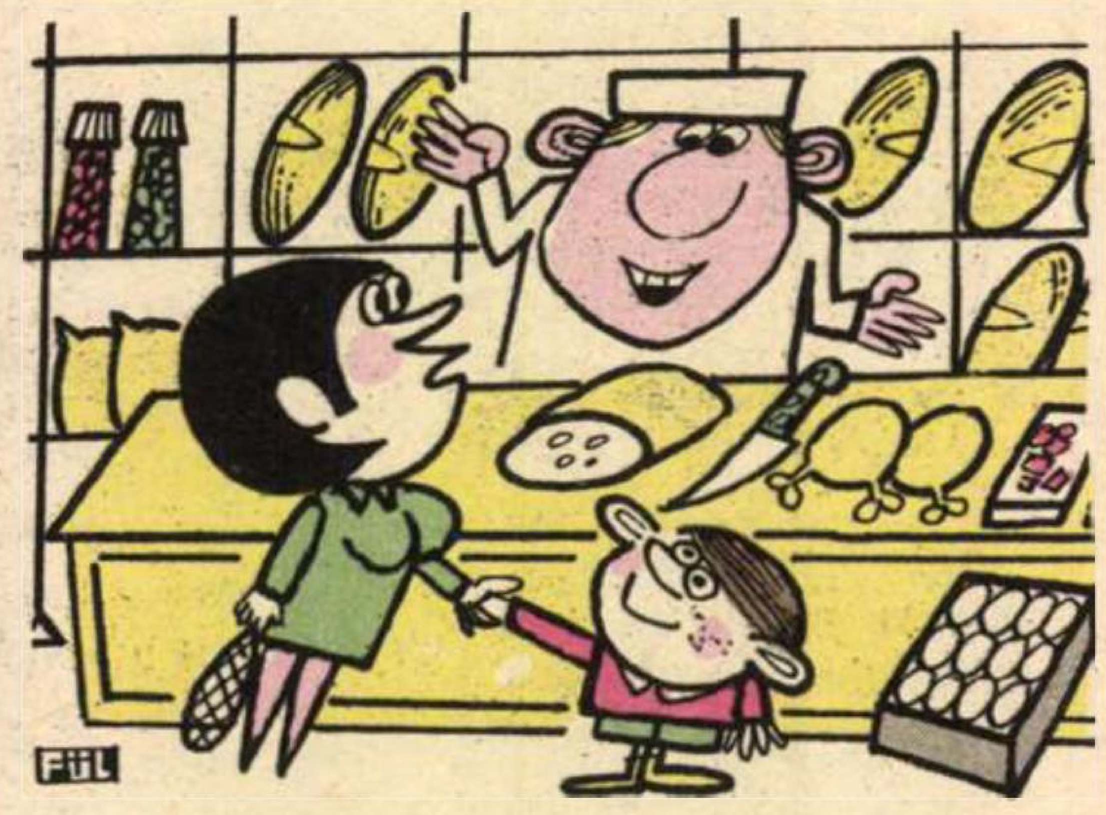

– Már megint a Bodri keres!

ÓSBEMUTATÓ

ELSZÓLÁS

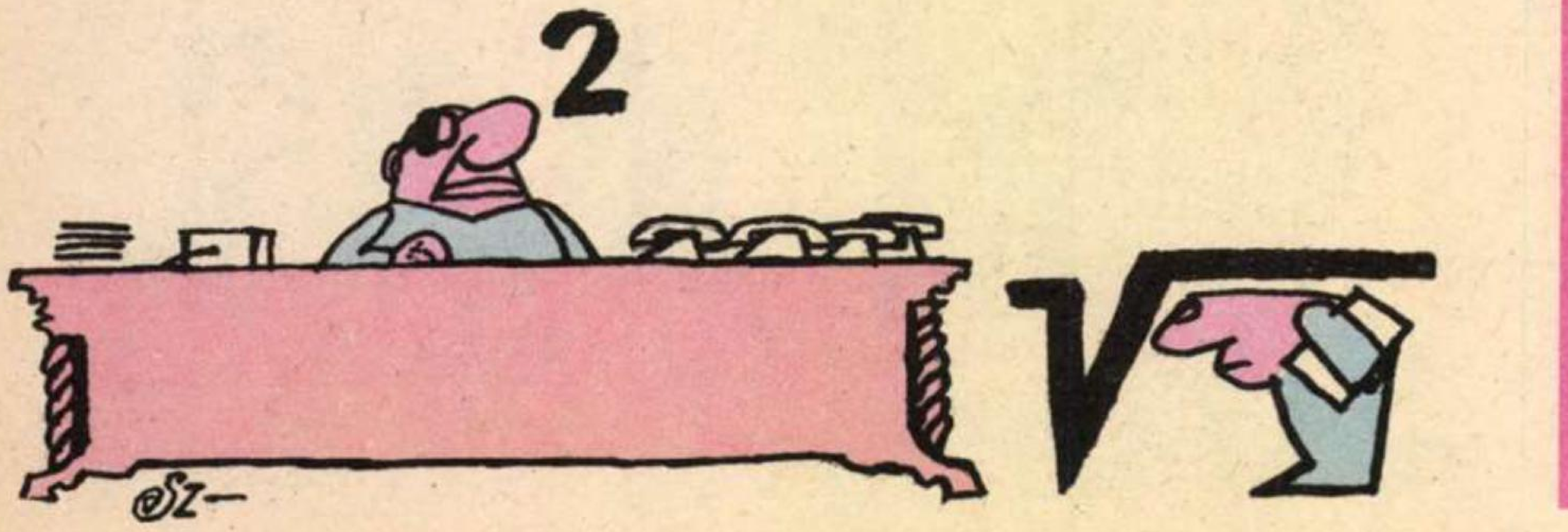
– Milyen félkész ételünk van?
Félkész porkölt, félkész fasirt, félkész kenyér...

VAN JÖVŐJE!

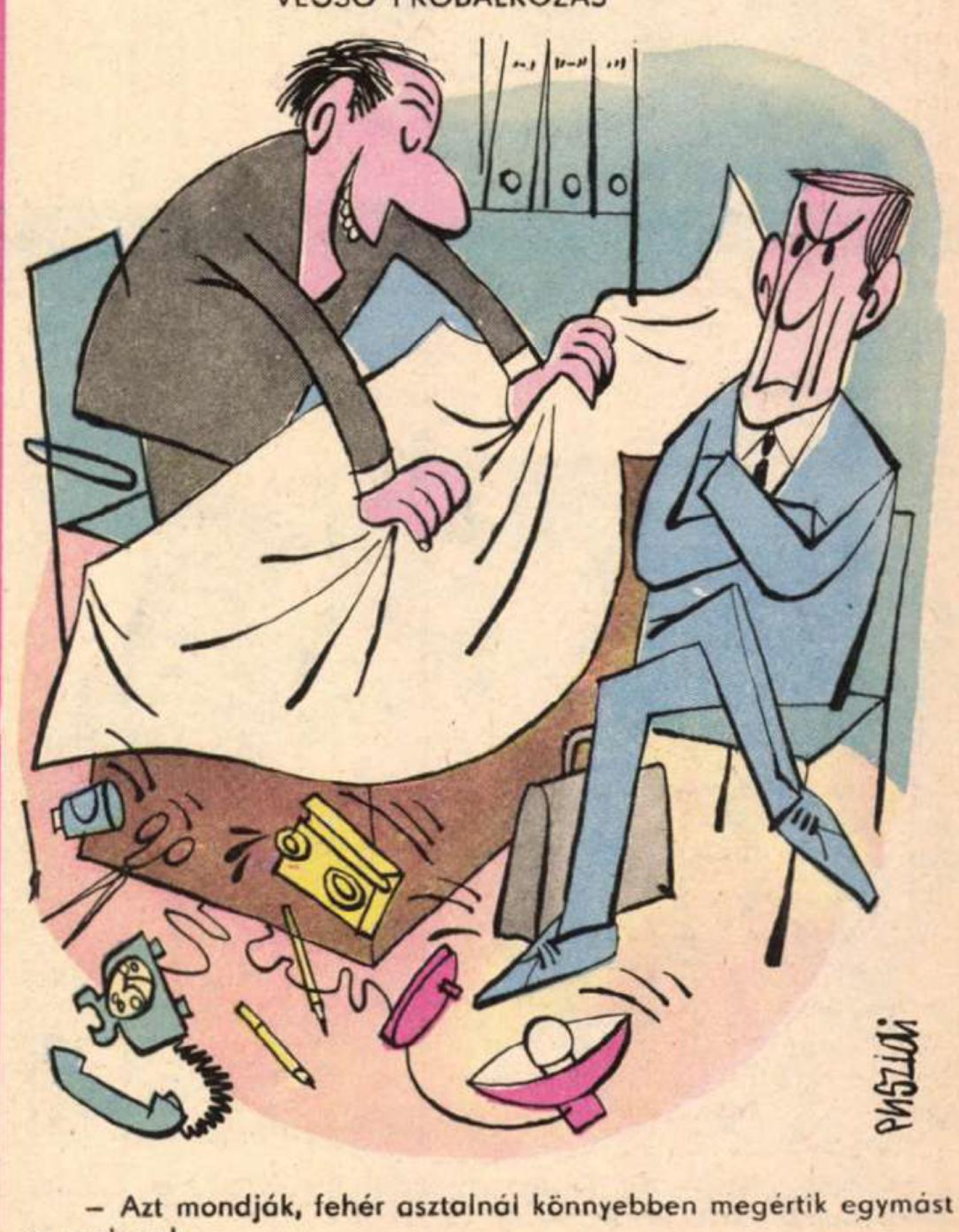

– És mihez ért?
– Mindenhez, amit majd megtanulok!

MATEMATIKA

VÉGSŐ PRÓBÁLKOZÁS

– Azt mondják, fehér asztalnál könnyebben megértik egymást az emberek...

Egy doboz gyufát, a fenti címkével, egy „tisztelőm" abban a naív hitben adott át, hogy

a) vagy meg tudom magyarázni, mi az az OMBKE, ki volt Soltz Vilmos, az első ügyvezető és miért került mindez gyufacímkére;

b) vagy felháborodom.

Sajnos, egyik kívánságának sem tudok eleget tenni. Nem tudom megmagyarázni, mi az az OMBKE és ki volt Soltz Vilmos, az első ügyvezető és miért lett belőle gyufacímke. De, ha majd egyszer — mert most már ez is elképzelhető — megjelenik egy gyufacímke azzal a szöveggel, hogy „PASENVÉ 1949—55, első ügyvezető X. Y." és valaki ezt ugyanilyen kérdőjellel adja át, fölényesen rámosolygok: „Hát még ezt sem tudja? Pamut és Selyemnagykereskedelmi Nemzeti Vállalat". Csak azt ne kérdezze, hogy miért örökítették meg gyufacímkén.

De fel sem háborodom. Annyi mindenen fel lehet háborodni, hogy már azon se háborodom fel, ha valaki éppen egy gyufacímke képét tartja felháborítónak, méghozzá azért, mert nem érti. Láttam én már olyan képet is, amin nem egy OMBKE volt, hanem sok-sok OMBKE, nem egy Soltz, hanem sok Soltz, ez mind mozgott is, néha beszélt is és az egészről azt mondták, hogy film, de én nem értettem. Főleg azt nem értettem, miért mondják rá, hogy film. Úgy látszik a gyufacímkeművészet is hasonló irányban fejlődik, mint a filmművészet. Emlékezzünk csak, mennyi kommersz-darabot állítottak elő korábban. Például volt gyufacímke, melyen ez állt: „Kössön sertéshizlalási szerződést!" — ez első olvasásra érthető volt, azaz művészietlen.

Persze, lehet, hogy akad, aki érti az OMBKE-t.

De aki csak ezt nem érti, jelentkezzék. **(földi)**

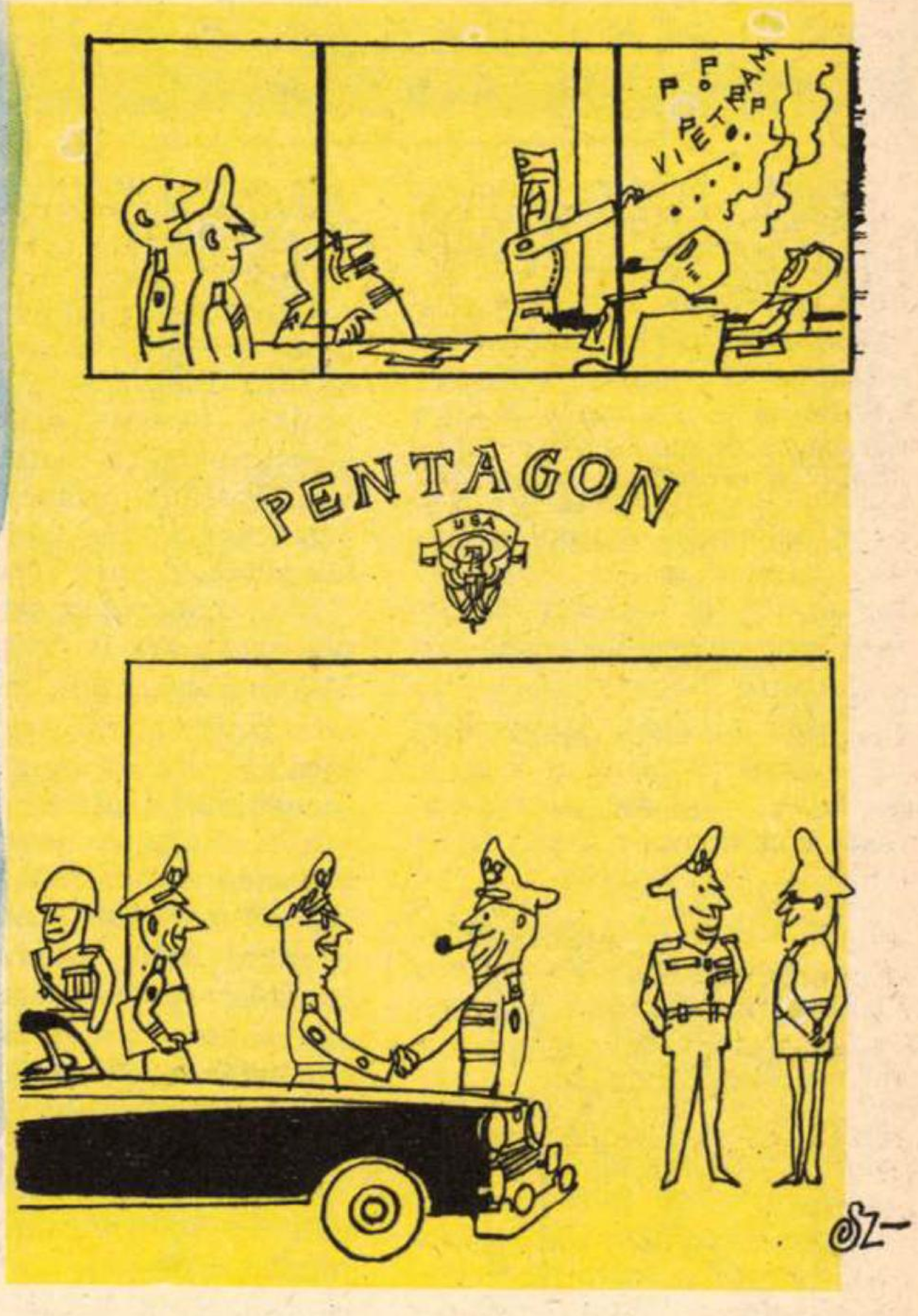
(Szerkesztőségünknek hosszas, kitartó munkával sikerült megfejtenie a talányt: az OMBKE rövidítés mögött az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület rejtőzik, amelynek tevékenységében Soltz Vilmos hajdan nagy érdemeket szerzett. Kár, hogy erről csupán a szakmabeliek tudnak és sem a Révai, sem az Új Magyar Lexikon nem tartja számon. És az az érzésünk, hogy ez a rébuszokban beszélő gyufacímke sem teszi népszerűbbé sem Soltzot, sem az Egyesületet. Akkor pedig mi a célja és az értelme az egésznek?)

MAI TERMÉSZETRAJZ

Szűr-Szabó József rajza

A dzsungel

... és a vadak

Kedves Ludas!

Levelet írtam egyik ismerősömnek Kunbaracsra (Bács megye, Magyarország), aki a község *Csanada* elnevezésű területén lakik. A 72-es postán, ahol a levelet feladtam, kissé felületesen nézték meg a címzést, és — amint azt a február 7-i keltezésű montreáli postabélyegző tanúsítja — egyből *Kanadába* irányították. Onnan, titokzatos körülmények között *Granadába*, Spanyolországba került (erről egy március 1-i bélyegző tanúskodik), majd hosszas viszontagságok után visszakerült hozzám, a feladóhoz. Az, úgy látszik, senkinek eszébe sem jutott, hogy Kunbaracsot Magyarországon keressék!

G. Borbála
Budapest

Kisfiam hallott valamit Jerikó falairól, s most engem nyaggat, hogy miről is nevezetesek azok a falak.

— Én is csak annyit tudok róluk, — mondom neki —, hogy a nagy trombitálástól összerogytak...

— Aha! Bizonyára bauxitcementből épültek! — mondja legyintve a fiam, s ezzel, mint aki már mindent ért, napirendre tér az ügy fölött.

V. I.
Szeged

Nagyon helyeslem és naponta végzem a Petőfi rádióban reggelente felhangzó tornagyakorlatokat. Nem tehetek róla, de mindannyiszor elnevetem magamat, ha a vezényszó jobb majd bal *alszárunk* érintésére biztat. Ilyen testrészt sem az anatómia, sem a Magyar Nyelv Értelmező Szótára nem ismer. Bizonyára alsó lábszárunkra gondolnak ilyenkor. De hát akkor miért nem azt mondják?

Dr. Zs. G. orvos,
Budapest

Eddig rendíthetetlen meggyőződésem volt, hogy kétszer kettő az négy. Most nagyon kedves Ludasunk kiderítette: az sem igaz, hogy — néha öt...

„Asszongya" a Falusi apróságok c. cikk, hogy az öreg tsz-nyugdíjas — mivel falujában nem adtak neki „innya", elgyalogolt a szomszéd járás legközelebbi kocsmájába — 18 kilométernyire. Mikor hazaérkezett, közölte a feleségével: inkább nem iszik többet, de nem gyalogol — 32 kilométert.

Vagyis: 2x18=32.

*

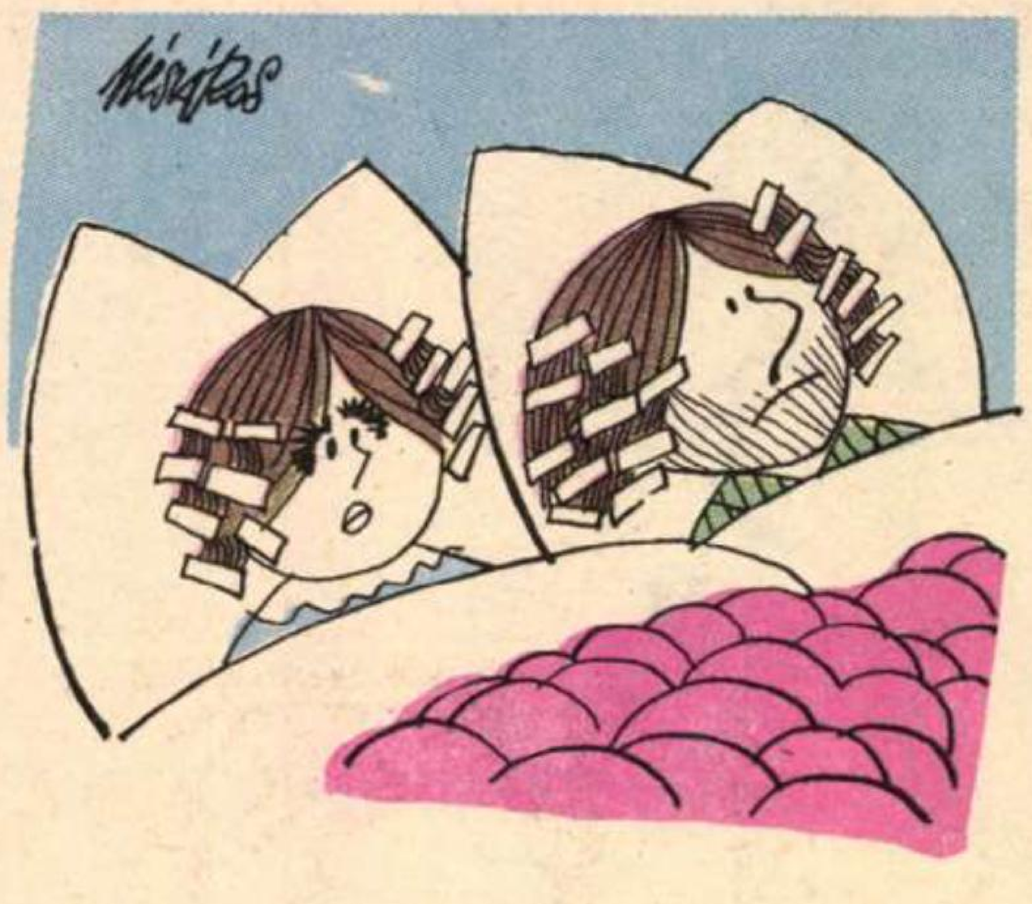
Ugyanennek a cikknek az első részében azt olvastam, hogy „rückvärts".

Hurrá! Drága anyanyelvünket úgyis annyi germanizmus torzította — itt az ideje, hogy valamit visszafizessünk. Örülök, hogy a német nyelv a „rückwärts" dupla vé-jéről a mi befolyásunk hatása alatt lemondott a szimpla javára. De akkor a kis humoreszk szereplőjének az elölvaló (ragadvány) neve miért nem „rükvéc"? miért nem „rükféc"?

Vagy a „fau"-ról is lemondtak? Bezzeg, ha ezt 25—28 évvel ezelőtt tették volna!

Imre Géza,
Budapest

HAJ, HAJ...

Egyenjogúság

Vetélkedő

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KOMBINÁLT MOSÓGÉP

Többféle mosógép kapható a szakboltjainkban. Mi például először egy olyannak a birtokába jutottunk, amely a mosással egyidejűleg egyéb szolgáltatást is végzett. Ízlésesen kirojtozta a széleket, tetszetős mintákat harapdált a közepekbe, a munkaköpeny zsebébe belemosta a paplanlepedőt, ujjaira pedig harminckilenc zoknit kötözött. Midőn eme szokásai mellé még azt is felvette, hogy öt perc mosás után öt centi langymeleg mosóvízzel látta el a konyha padlóját, végleges kiszuperálását határoztuk el.

Annál is inkább, mert már megvolt a következő jelöltünk. A Hajdúsági Iparművek egyik gyártmányát szemeltük ki, 2450 forintokért ígért kiöregedett gépünk helyett korszerű és élvezetes nagymosást.

Szépséghibás, közölte velünk az eladó és biztatóan nézett reánk. Azt is közölte, hogy nem szépséghibás nincs, és rögtön tudtuk, miért: olyan átütő a sikere a szépséghibásnak, hogy a hibátlanok gyártásával le kellett állni, mert már nem volt kifizetődő. De ne törődjünk vele, mondta még, mire mi nem törődtünk.

Boldogan hurcoltuk haza az új szerzeményt, elandalodva figyeltük, miként kotyog a lapátja jobbra-balra, tisztára mosva ezzel a hetyegéssel a beléhelyezett ruhaneműt. És nem csomóz, és nem harap, állapítottuk meg örvendezve.

Sőt. Hamarosan egyéb hasznos szokására is felfigyeltünk. Mostanában igen divatos a mintás ágynemű s mivel nekem ilyesmi ez ideig nem volt birtokomban, ujjongva tapasztaltuk, hogy a fent említett mosógép a mosással egyidejűleg ízléses mintákat batikol az ágyneműbe s minden más egyébbe. Végre vége lett az egyhangú patyolatfehérségnek, ciháinkat, zsebkendőinket mutatós és abszolút színtartó rozsdafoltok díszítik.

Csakhamar felfedeztük, honnan az új szolgálatás: nagy foltokban jön le a festék a gép fedeléről és alatta csupa merő rozsda szegény.

Nagy tetszéssel figyelem azóta a fregolin csepegő, apartmintás holmijainkat. Csak szomszédunk, Ilka néni miatt vagyok gondban. Ő ugyanis — élemedett kora teszi ezt megbocsáthatóvá — konzervatív egy kissé és nem nézi jó szemmel, hogy az általa vásárolt, azonos típusú gép őt is igyekszik a színes ágynemű hívének megnyerni. Úgyhogy óhatatlanul felmerül mégis a kérdés: mit tegyen az az illető, akinek ez a mosógép van a birtokában, de nem kedveli a mintás ágyneműt?

G. Szabó Judit

TAVASZI RÜGYFAKADÁS

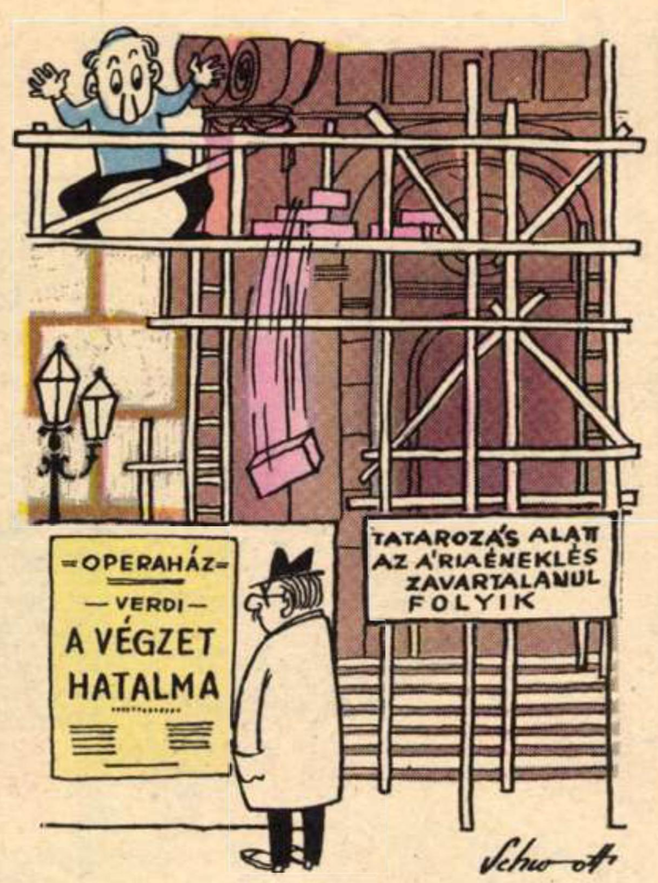
– Már szépen hajt, csak így tovább, Jenő!

A HÁZASPÁR ELSŐ VESZEKEDÉSE

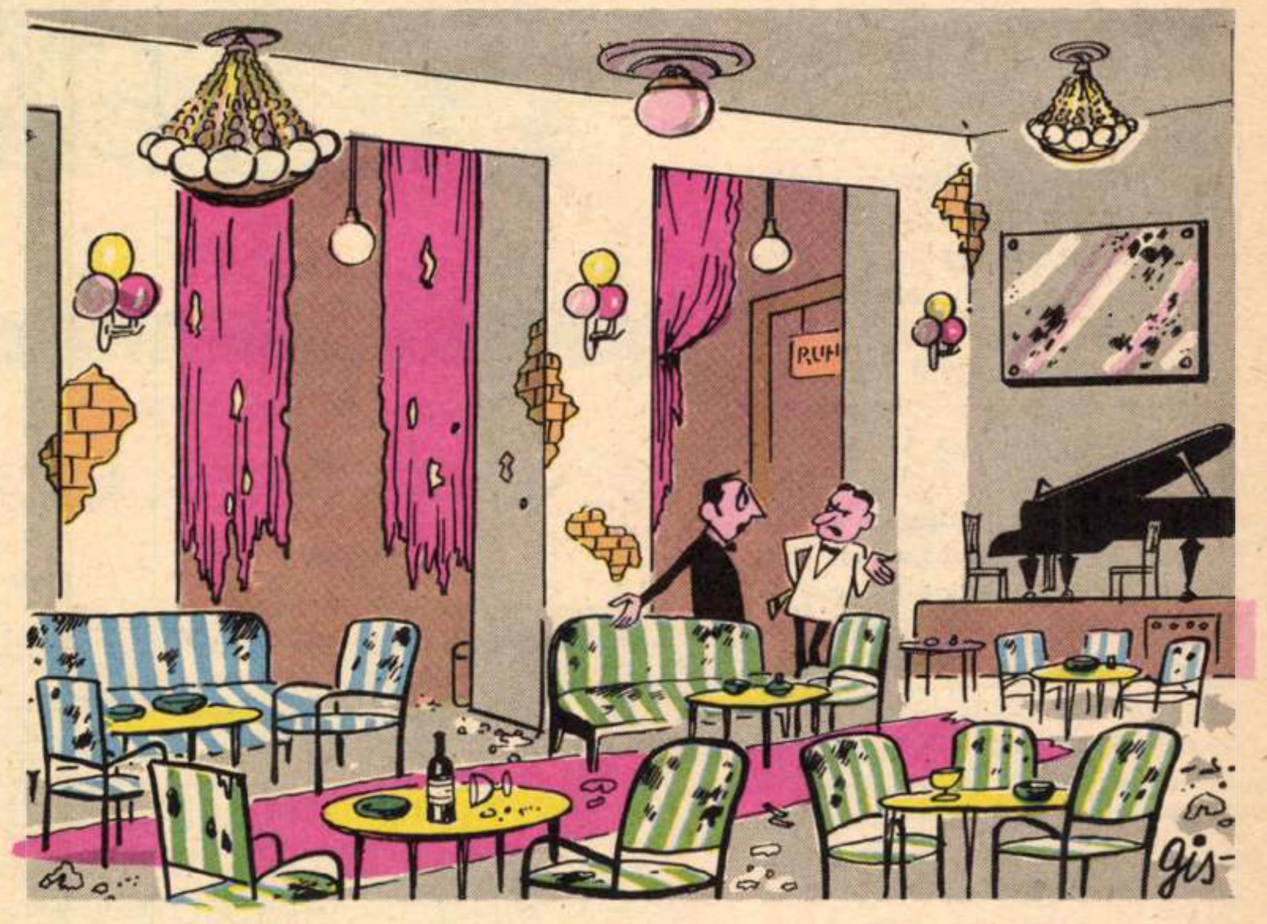

– Te taknyos!

TATAROZZÁK AZ OPERAHÁZAT

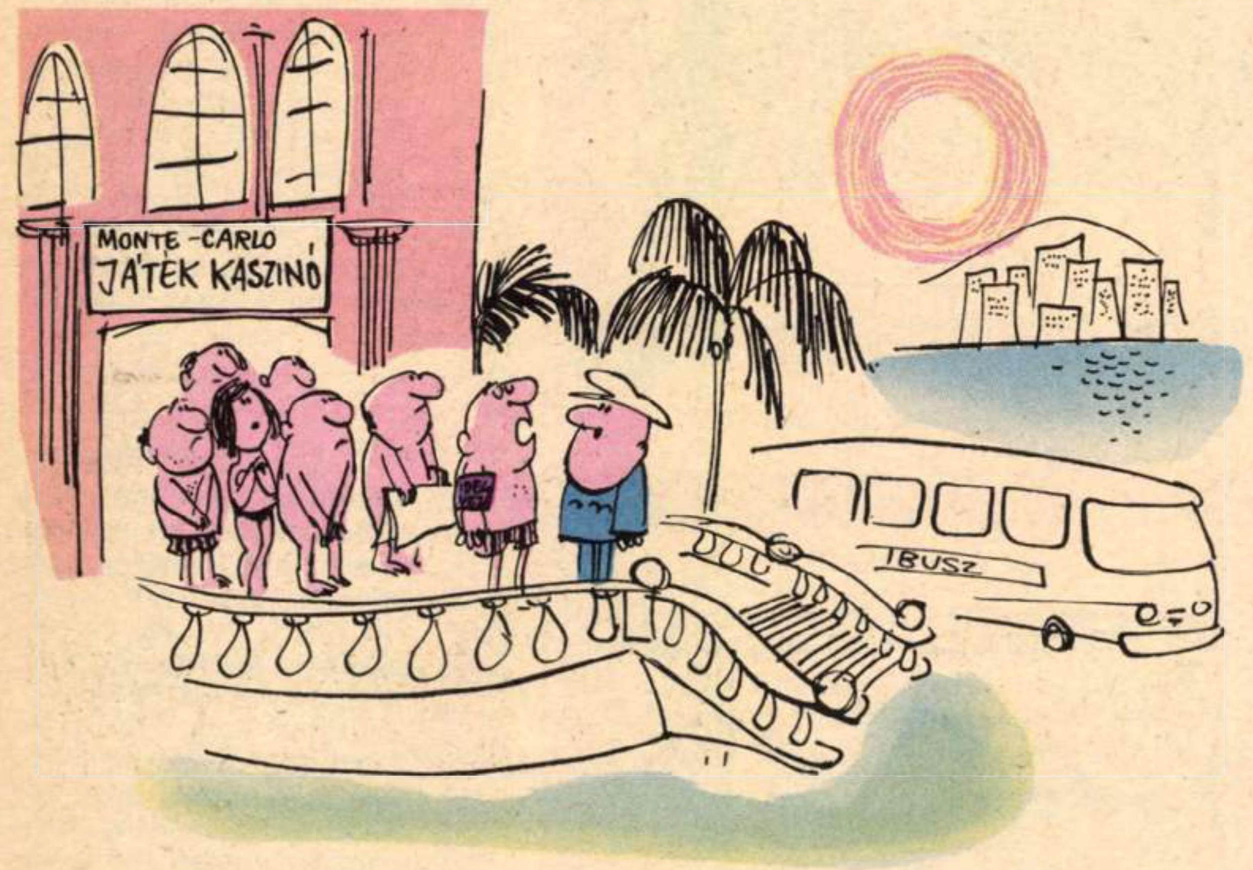

ESTI LOKÁL

– Miért ilyen elhanyagolt ez a helyiség?
– Mert nappal tetszik nézni. Hangulatvilágításnál elmegy . . .

IBUSZ-ÚT

– Táviratozzon haza, hogy tíz nappal hamarabb érkezünk ! . . .

FURCSA TÖRTÉNET

Egy harminc év körüli férfi lépett be a Bonctani Intézet földszinti irodájába. Odalépett az idős tisztviselőhöz, aki éppen az elmúlt évben felhasznált formalinmennyiségről készített kimutatást, udvariasan köszönt neki, majd ennyit mondott:

— Szeretném magamat felboncoltatni.

A tisztviselő felnézett.

— Mikor?

— Ma. Minél előbb. Akár most is. Essünk túl rajta.

A tisztviselő kinézett az ablakon. Sütött a nap, szélcsend volt. Frontátvonulásnak nyomát sem érezte. Vérnyomását az elmúlt héten mérte meg az egyik boncolóorvos és rendben levőnek találta. Két éve leszokott a dohányzásról.

— Miért akarja felboncoltatni magát? — kérdezte a férfitől.

— Miért fontos azt tudnia? — hangzott a kissé türelmetlen válasz. — Itt talán mindenkit kikérdeznek, mielőtt felboncolnák?

— Ha van rá lehetőség — válaszolt a tisztviselő. — Szóval?

— Kíváncsi vagyok, ennyi az egész! — mondta a férfi vállat vonva. — Önismeret. Az ember szeretné tudni, kicsoda. Nemcsak kívülről. Belülről is. Ismerd meg önmagadat! — mondta egy híres orvos. Mibe kerül egy boncolás?

A tisztviselő felsóhajtott.

— Uram, lehet, hogy meglepő lesz, az amit most mondok, de ebben az intézetben élő embereket nem szoktak felboncolni.

— Mit csináljak? — mondta egy kissé ingerülten a férfi — Akasszam föl magamat?

A tisztviselő élénken bólintott:

— Nem rossz ötlet. Az öngyilkosokat minden esetben felboncolják. Kötéllel ugyan nem tudok szolgálni, de villamos alá ne vesse magát, mert az intézetben nem szeretik a túlságosan összekevert, esetleg hiányos anyagot. Nem ajánlom a Dunát sem, esetleg ki sem fogják. Próbálja meg egy félóráig visszatartani a lélegzetét.

— Legyek öngyilkos? — kérdezte fojtott indulattal a férfi.

— Ennél jobb tanácsot nem tudok adni önnek. Akkor biztosan teljesítik a kérését.

A férfi most már kitört:

— Nem szégyelli magát? Ilyen gonosz tanácsot ad? Miért legyek öngyilkos, nem mondaná meg? Egészséges vagyok, most léptettek elő a gyárban. A múlt hónapban volt egy négyes találatom a lottón, már meg is vettem az öröklakást. Szeretek egy lányt, két hónap múlva lesz az esküvőnk. Tagja vagyok a gyári tekecsapatnak és az énekkarnak, az üzemi újság közölte egy versemet. És akkor jön maga és azt ajánlja, hogy emésszem el magamat. És miért? Pusztán egy elavult, ostoba, tarthatatlan ügyviteli szabályzat miatt! Ez a bürökrácia teszi tönkre a világot!

Köszönés nélkül kirohant és becsapta maga után az ajtót.

A tisztviselő fejcsóválva mélyedt vissza számításaiba és csak ennyit morgott:

— Anarchista!

Feleki László

LOVAGIAS EB

MOZI, KISKANÁLLAL

Boldogult ifjúkoromban a következőképpen zajlottak le az események a moziban:

Az ember beült a nézőtérre, kisvártatva leoltották a villanyt és vetíteni kezdték a reklámokat. Mikor ennek vége lett, jöttek az előzetesek az új filmekről. Ez is nagyon szórakoztató és magától értetődő volt. Azután a híradó következett. Ennekutána felgyújtották a villanyt, kiszellőztették a nézőteret, majd megint lámpát oltottak és megjelent a vásznon a nagy film címe, meg a többi felírat, hogy rendezte ez meg ez, játsszák ezekmegezek, operatőr XY, kosztümtervező Z, egészen a gyártásvezetőig. A néző biztos volt a dolgában, hogy jó helyre jött, csakugyan ezt a filmet akarta megnézni, tudja már ki írta, ki rendezte, kik a szereplők, kényelmesen hátradőlt a székében, mély lélekzetett vett, sietve lenyelte a maradék perecet, kikrákogta magát és azt gondolta: no lássuk a medvét . . .

Minden világos volt és áttekinthető.

Hej, be régen is volt ez, a fiatalabbja, talán nem is emlékszik ra, mert manapság minaen másképpen történik! A híradó végéig nagyjából úgy megy mint régen, de onnan kezdve furcsa dolgoknak lehetünk tanúi.

Feltűnik a vásznon egy repülőgép, leszáll a kifutó pályára. Kilép belőle egy ipse, kezében bőrönd, egy másik férfi várja, a nyakába borul és megcsókolja.

— Ez még a híradó — súgja a feleségem. — Megérkezett a dangóföldi kormánydelegáció . . .

Hihetőnek hangzik, ámde ekkor elsötétül a vászon, majd megjelenik egy felirat: „SZERELEM CSOKORNYAKKENDŐBEN”.

— De hiszen ez a nagy film! — szisszenek fel. De nem, mégsem, a vásznon megint a kofferos illető látható, de most már taxiban robog a felhőkarcolók tövében.

Úgy látszik elszakadt a film — suttogja a feleségem.

Megint sötét lesz, és kiírják, hogy rendezte ezmegez, aztán a kofferos a szállodában, fényképezte azmegaz, a kofferos a fürdőszobában, kosztümtervező izé, a kofferos kimossa a zokniját, főszereplő ixipszilon, a kofferos lágytojást reggelizik, maszkmester Zé, a kofferos még mindig reggelizik, készült a Langweilig Filmgyárban 1968-ban . . .

Végre nekilendül a dolog, elkezdenek peregni a képek, de most már merő rettegés vagyok, hogy nem akarnak-e „átrázni” újból, nem jelenik-e meg, váratlanul a legizgalmasabb jelenetnél a segédoperatőr és a pótdíszlettervező neve. De nem, most már megy a film, minden a helyén van végre, átvészeltük a nehéz perceket, igaz, már elfelejtettem, hogy mi is történt az elején a kofferos taggal, mert a folytonos feliratok ízekre szaggatták a memóriámat, de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy végül is mindent megtudtunk a filmről: rendezőt, írót, szereplőket, igaz, csak apránként, kíméletesen, mert manapság afféle félnótás nézők vannak, akiknek úgy kell beadni a tudnivalókat, kiskanállal, mert máskép nem tudnák megemészteni.

De azt mondják ettől lesz jó, modern a film. Ha ez igaz, akkor a lehetőségek korlátlanok. Gyárthatnának olyan filmet, amelynek csak a végén jelenik meg a címe. De az sem rossz, hogy nincs se cím, se más felírat, hanem a jegyszedő néni fülbesúgással terjeszti az adatokat. Merész dolog volna, ha az előadás a nagy film első képsorával kezdődne, aztán belekevernének néhány reklámot, majd megint a nagy film, egy híradórészlet, a nagy film címe, majd előzetes a jövő heti műsorból és csak ezután kezdődne el a sztori.

Talán ez is meglesz egyszer. De én már akkor nem járok moziba. Sőt, ha nem csalódom — más sem.

Novobáczky Sándor

PLUSZ

Manapság a vásárlásnál
Divatos a „plusz”:
Ofotértnél két film árán
Három filmhez jutsz.

Ha férfi vagy, cipőt végy, és
Ingyen zoknit kapsz.
Erre aztán mondhatod, hogy
Haláli, sőt klassz!

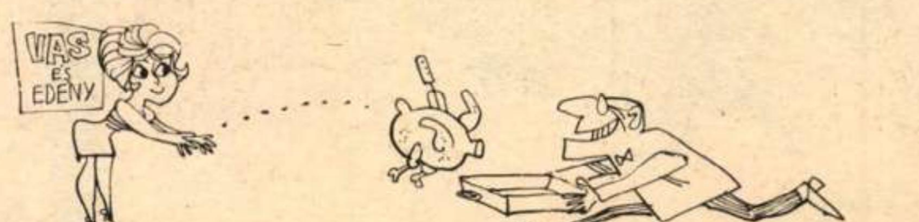
Jön idő, hogy a kalaphoz
„Menő fej” is jár?
Még ennél is több az, amit
Az én szívem vár.

Hadd adjam az ötleteim
A boltoknak át:
Adjanak az új tepsihez
Konyhakész kacsát!

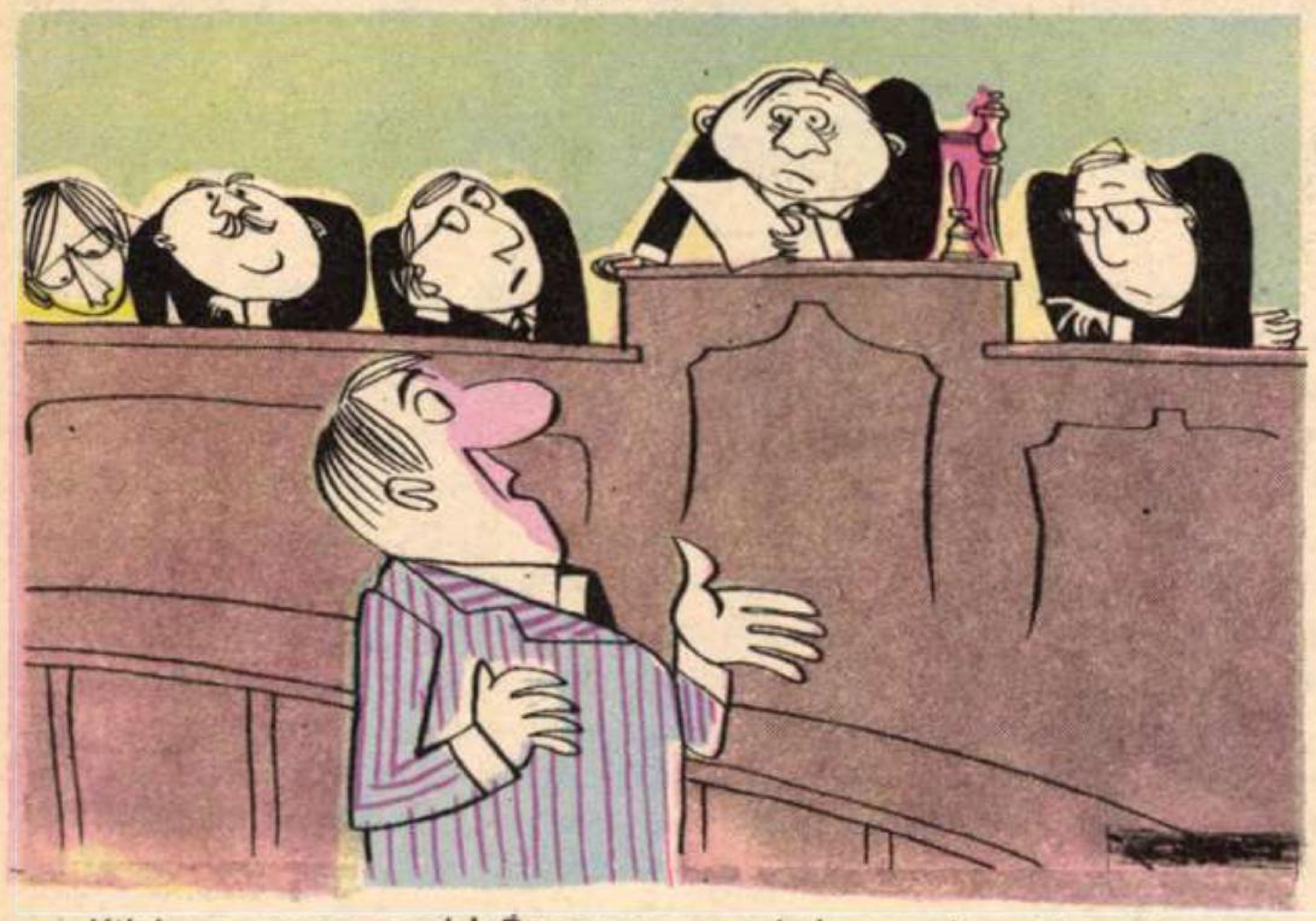
Zsúrkészlethez dobostortát,
Új pohárhoz bort!
Új kabáthoz kesztyűt, sálat,
Ne legyen rá gond.

A tévéhez pizsamát,
Hogy kényelmesen nézd . . .
S futok venni retikült,
Ha tesznek bele pénzt!

K. Tóth Lenke

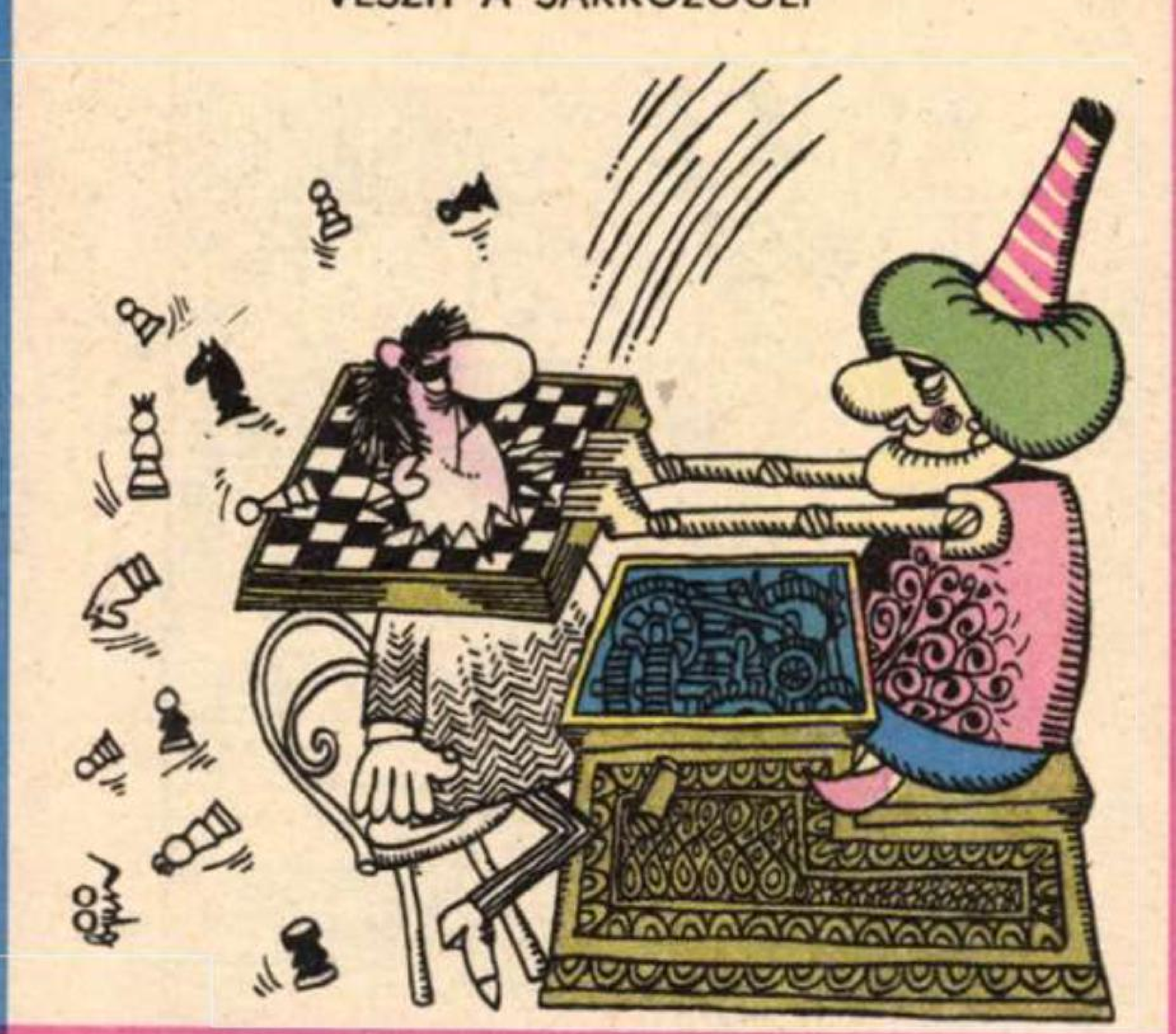

HIÚSÁG

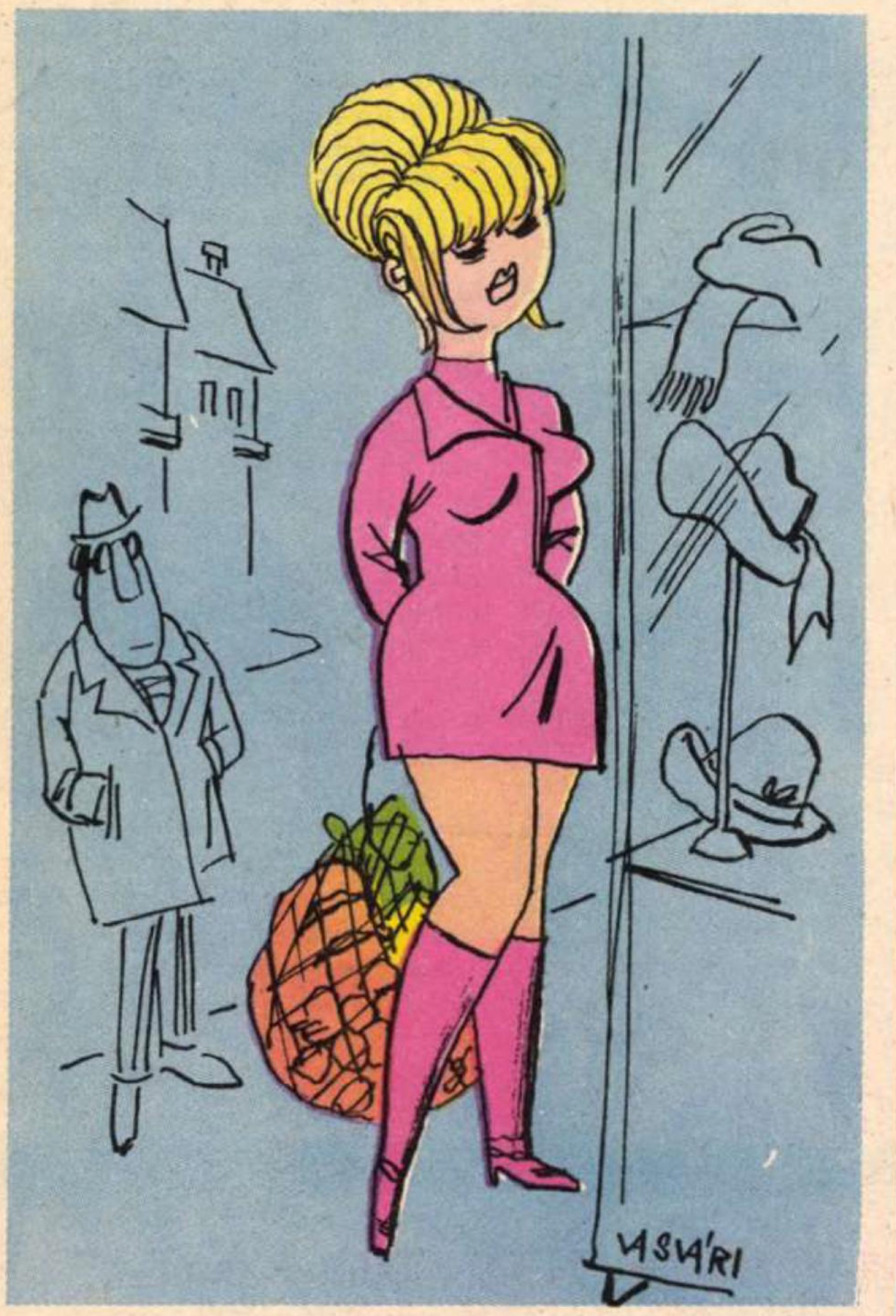

– Kikérem magamnak! Én nem vagyok harmadrendű vádlott!

VESZÍT A SAKKOZÓGÉP

JAGELLO HADNAGY A KÖZÉRTBŐL

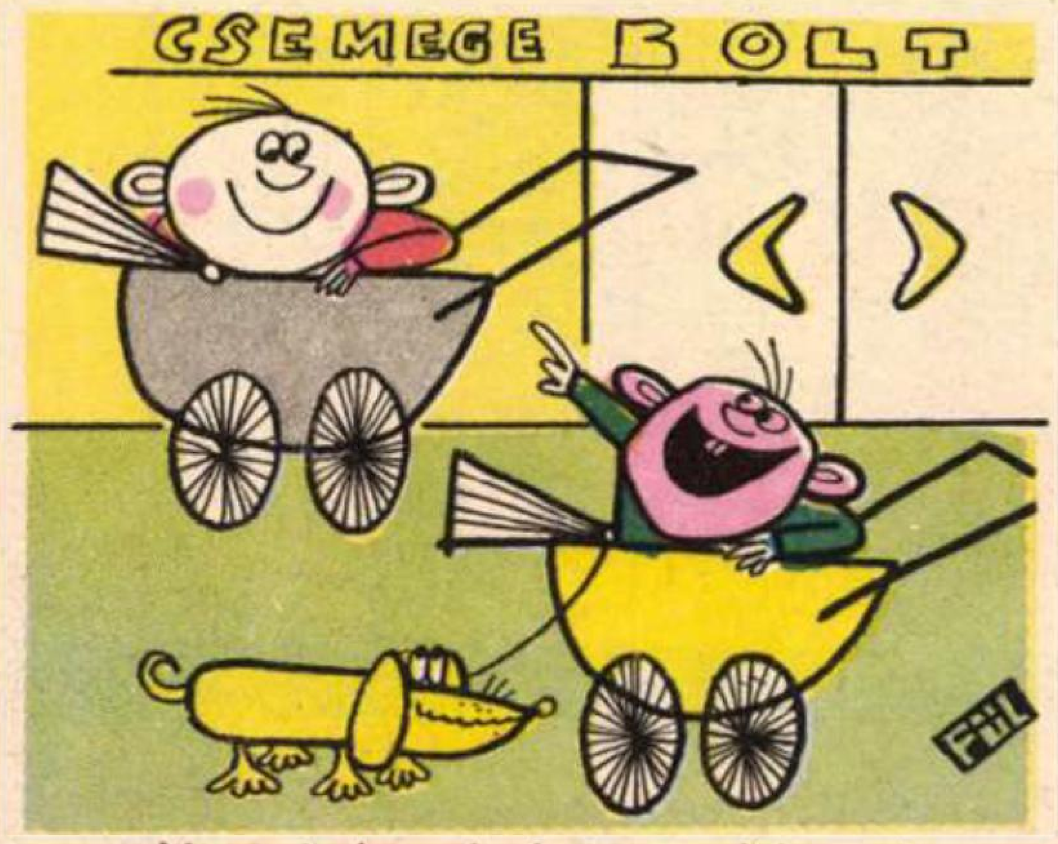

BÚCSÚLEVÉL

– Hány példányban gépeljem?

ÚJ GENERÁCIÓ

– Maga is hatszáz forintot ad haza havonta?

TERMÉSZET DOLGA

– Feleltél?
– Nem! Tudod, milyen szűkszavú vagyok . . .

LIBERÁLIS NEVELÉS

– Ha már világgá akarsz menni, ezt nem vinnéd magaddal? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BUDAI SÉTÁK

1.

Ha valaki az úttörő-vasút hűvösvölgyi végállomásától kiindulva akar nekivágni az Árpád-kilátónak, mindjárt az út elején át kell mennie egy kis patakocskán.

A patakban némi víz és (eléggé rendhagyó módon) sok ócska bádog vödör csörgedezik. A patak partját igen speciális „növényzet” borítja: sörösüveg törmelék, papírhalom, konyhai hulladék, közönséges házi szemét.

Mivel a Hűvösvölgy Nagyvendéglő éppen oda rug ki a patakra (és a szemét zöme is szemmel láthatóan tőlük származik), a Vendéglátó Vállalat szíves közreműködését kérjük: ha a seprűknek, gereblyéknek és a takarító személyzetnek akad némi szabad kapacitása, tegyenek rendet a patak partján. Szem előtt tartva az ősi szabályt, hogy mindenki söpörjön a maga háza — mögött is . . .

2.

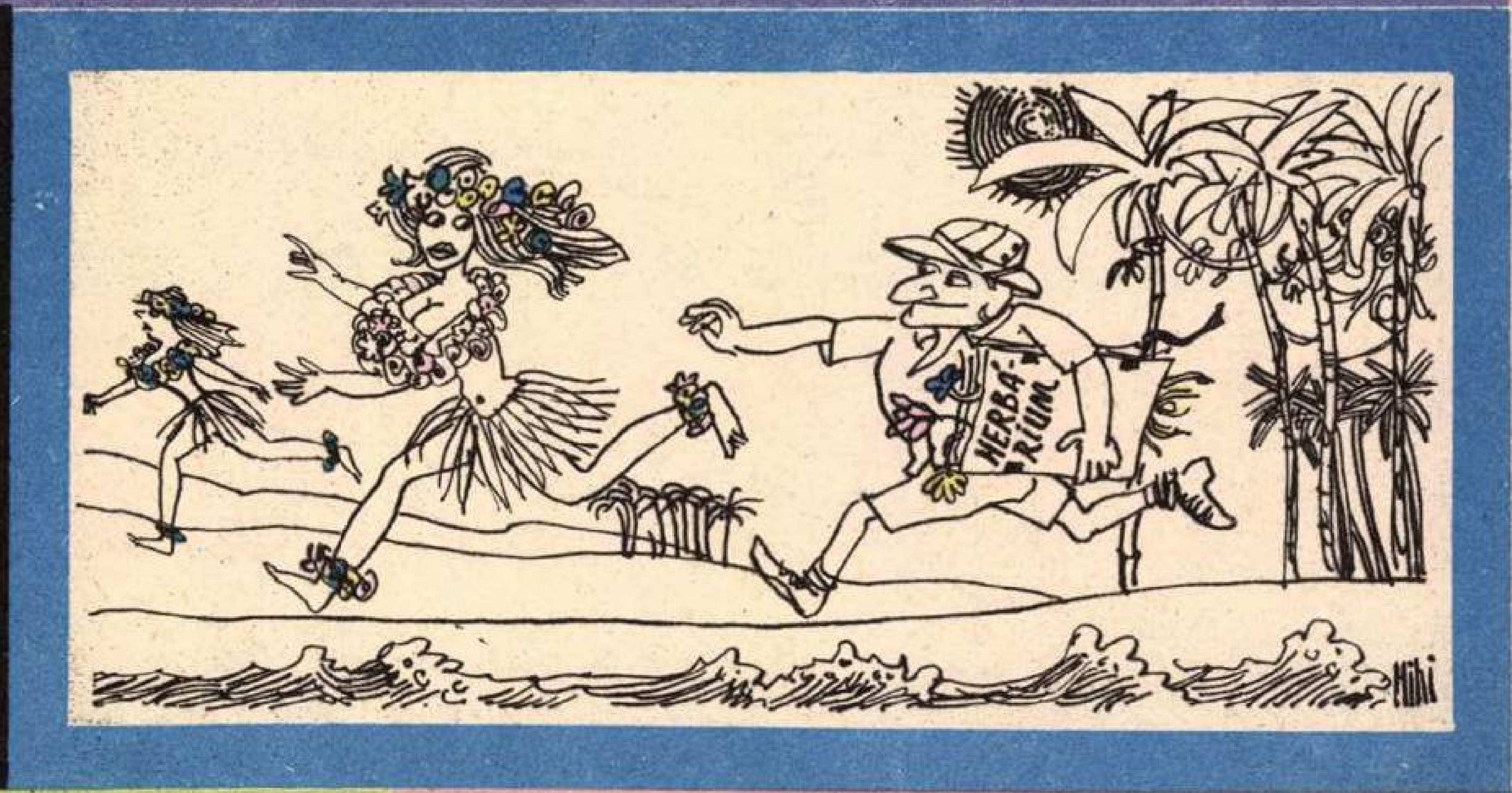
A Szépvölgyi úton sétálgatók figyelmét egy faházikó hívja magára, amely a Folyondár utca sarkán szerényen húzódik meg az út szélén. Ez egy olyan közönséges kis egészségügyi segédintézmény, amelybe köztudottan gyalog járnak a királyok és az útépítő munkások is. Hogy ebben a házikóban királyok megfordultak-e, arról nincsenek pontos értesüléseim, hogy útépítők gyakorta látogatták, az viszont tény, mert a Szépvölgyi út építése során itt tanyázott a lakókocsijuk, annak szerves kiegészítőjeként épült ez a deszkaerődítmény. Az út elkészült, a lakókocsik elvonultak, a faházikó maradt. Közben avatatlan kezek megfosztották legszebb ékétől: ajtajától is, és most pőrén, védtelenül tátong ott, kitéve a szemközti autóbusz megállóban várakozók, valamint az arra járók becsmérlő megjegyzéseinek . . . Titokban, persze, még abban reménykedik, hogy régi gazdái érte jönnek és elviszik, merthát nélküle a lakókocsi félkarú óriás . . . És ha nem? Akkor majd csak szemet szúr a kerületi tanács vagy a köztisztasági illetékeseinek és elbontják, elviszik onnan — s nem hever úgy többé Buda egyik kedvelt sétaútja mentén, mint (hogy nagyon költői legyek) letört virág az út porában . . .

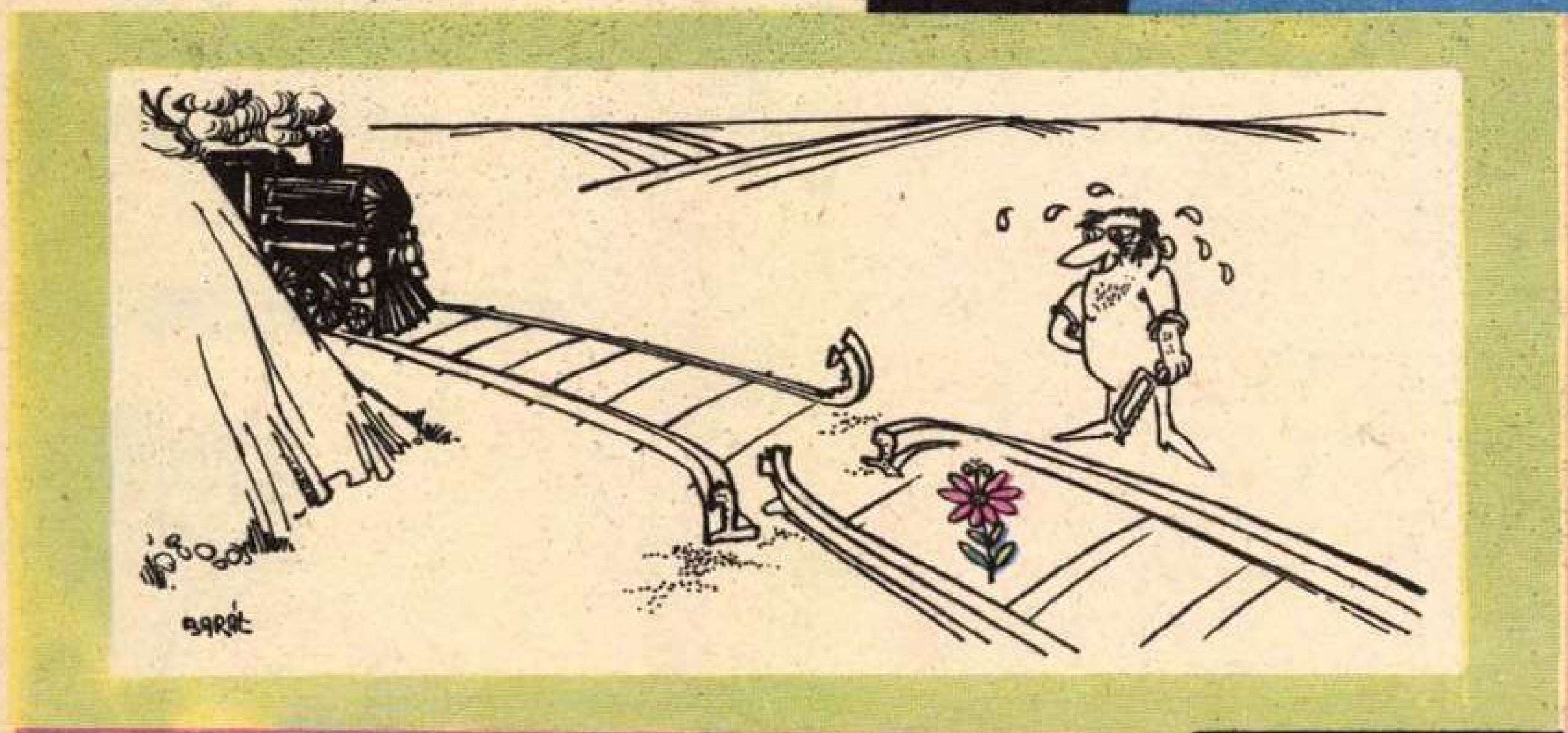
(r. b.)

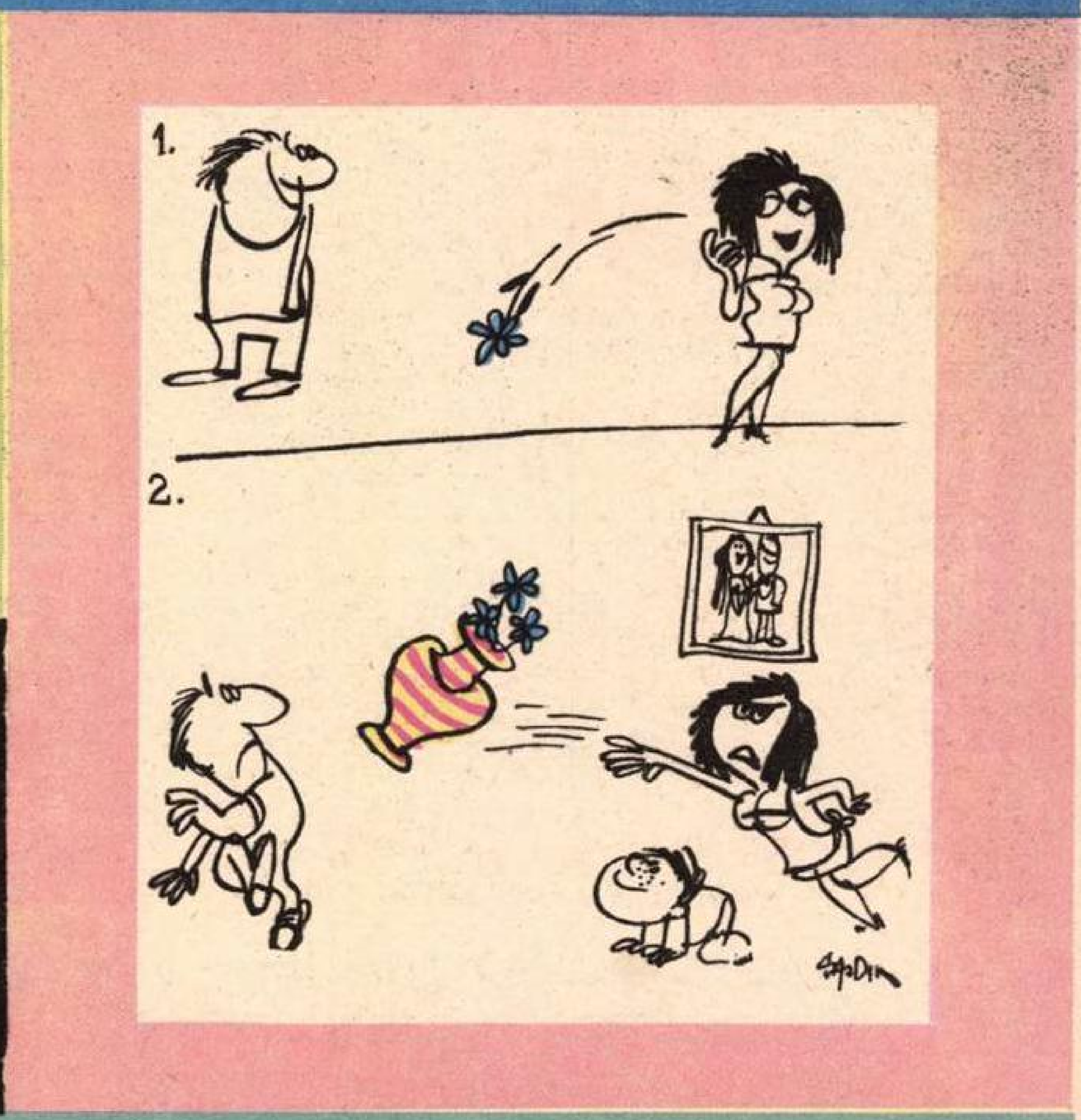

BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, HEGEDŰS, BARÁT, SAJDIK, VÁRNAI, PUSZTAI

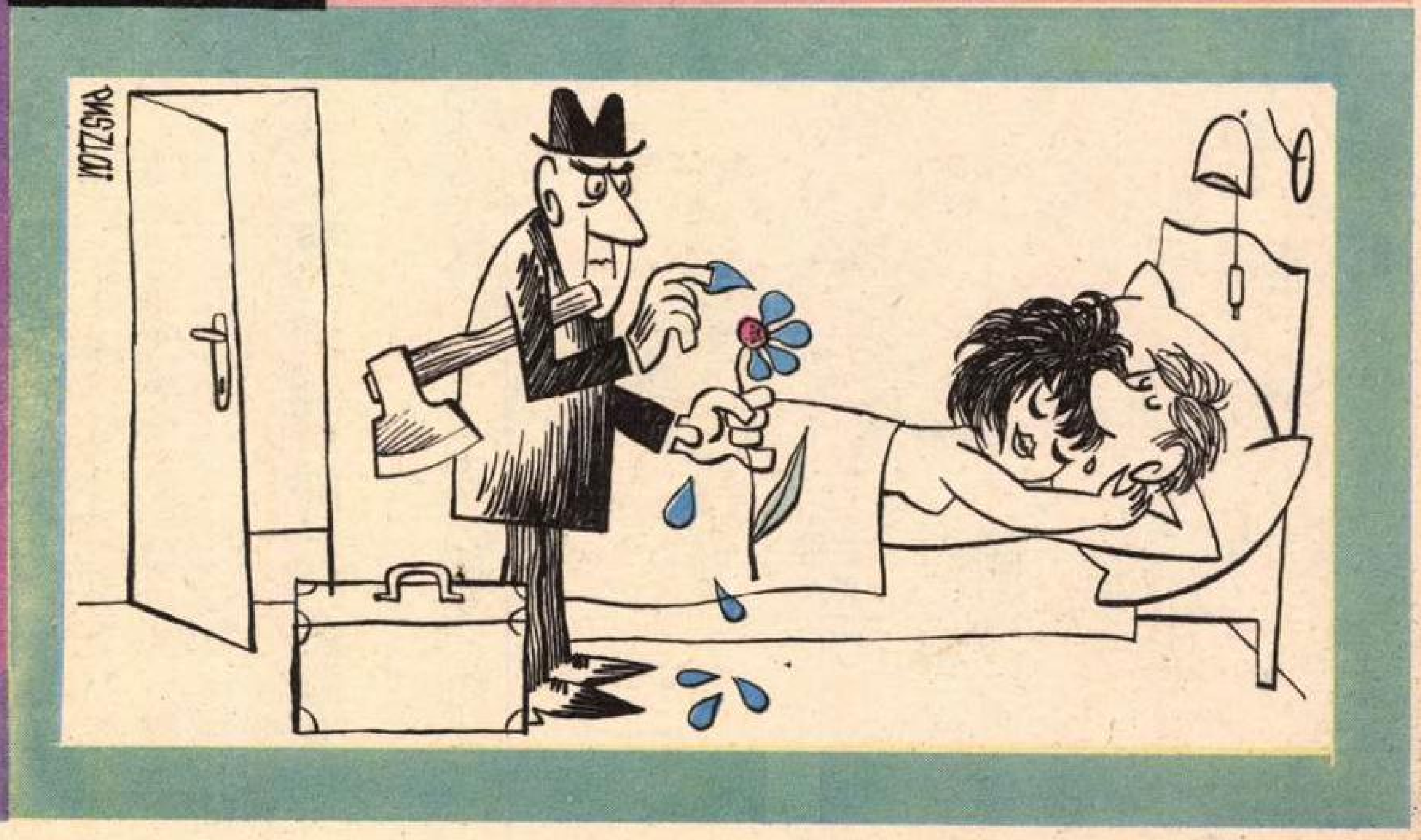

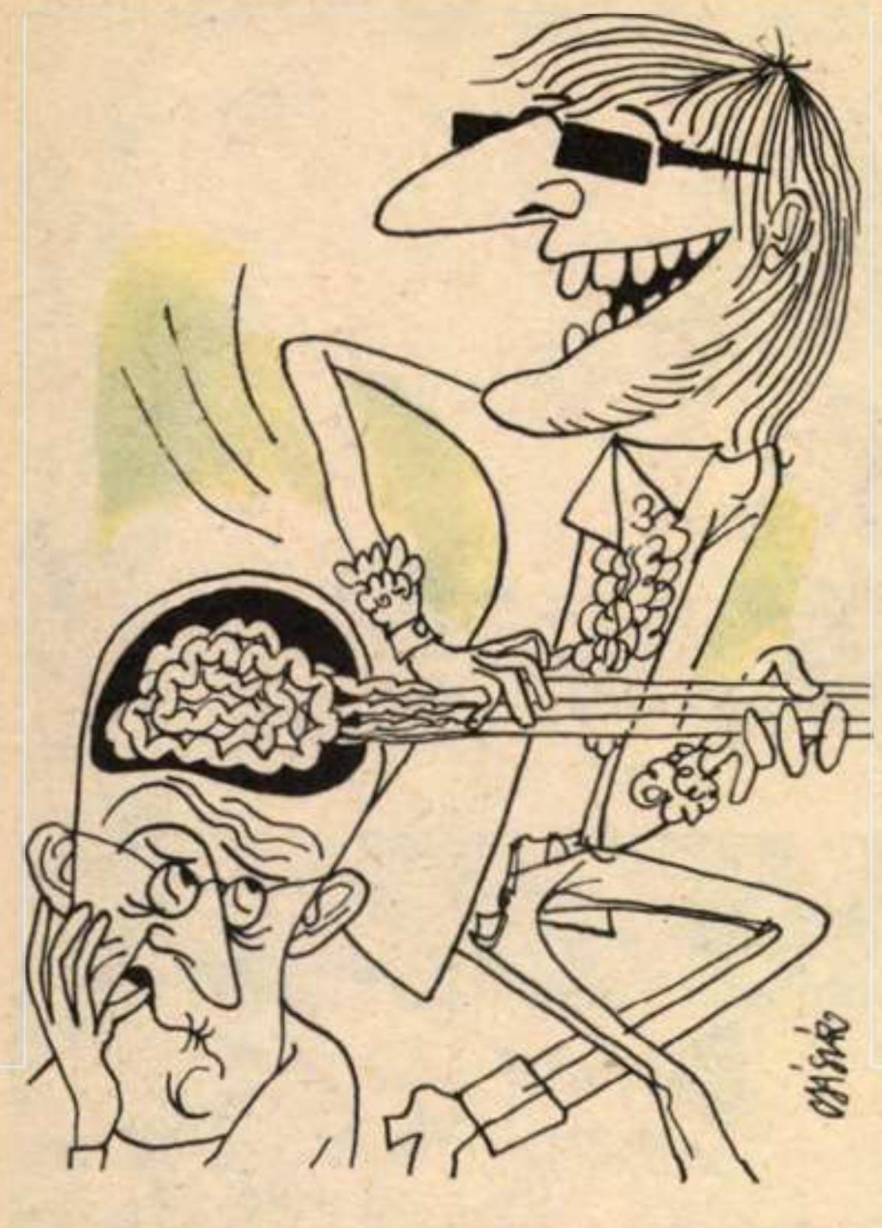

BEAT

STRATÉGIAI MEGBESZÉLÉS

– Hazahívjuk Westmorlandot és megpróbálok kiküldeni egy Nyermorlandot!...

ELHARAPÓDZIK A BECSÜLETESSÉG

Mostanában egyre több olyan újságcikket olvasok, amely arról számol be, hogy milyen becsületes emberek dolgoznak itt is, ott is. Nagy öröm ilyesmit olvasni, ennél nagyobb öröm már csak az lenne, ha ezeket az eseteket nem kellene megírni — mint kirívó példákat. Remélem, eljön az idő, amikor a lapok arról fognak beszámolni, hogy lézeng még hazánkban is egykét becstelen ember.

De addig is nézzük a jelent: Az 1002. számú gyógyszertárban 10 forinttal többet számoltak egy gyógyszerért, s a pénzt másnap elvitték a beteg lakására.

Aránylag könnyű dolguk volt a patikusoknak, hiszen minden receptre rá van írva a beteg címe. Sokkal bravúrosabb becsületességről olvastam egy másik hírben. Idézem:

„Hideg kávé. A .... Étteremben az egyik vendég kifogásolta, hogy a kávé hideg. Mire kicserélhették volna, a reklamáló távozott. Az üzlet vezetője a kávé árát postán elküldte a panasztevőnek."

Ez az eset már nem hagyott engem olyan hidegen (mint a vendég hagyta a kávét).

Egy krimi izgalmát sejteni az ügy mögött. Nézzük a tényállást: A kávé hideg volt, a vendég dühös. Míg a kávé fortyogott, a vendég távozott. A kávé maradt, az ára is maradt, de az üzlet vezetője nem maradt — tétlen.

Közvéleményt kutatott: Ki volt az a galád reklamáló?

Senki sem ismerte. (Ha törzsvendég lett volna, másnap megitatták volna vele az otthagyott kávét.)

A vezető a kapott személyleírás alapján körözni kezdte az ismeretlen tettest. Körözte egy napig, két napig. Egyre jobban izgatta, ki volt az a bátor, aki... Meg akarta ismerni a körözöttet. Mert ilyen még nem fordult elő a praxisában: valaki reklamálni merészelt. De hiába leste minden este, az elvetemült reklamáló nem jelentkezett.

Ekkor zseniális ötlete támadt: ujjlenyomatot kell venni a pohárról, amely ekkor már egy hete várta a pácienst.

A zseniális ötletet zseniális tett követte... Ujjlenyomatot vettek a pohárról... Volt már ujjlenyomat... Nem is egy... Tizenöt egyszerre... De tizennégy a személyzeté volt... De kié a tizenötödik?

Izgalmas napok következtek... Álmatlan éjszakák... A vezető érezte, hogy rövidesen megtudja, ki az a gazember, aki... már a kezei között érezte a nyakát.

S ekkor jött az értesítés a bűnügyi nyilvántartóból: az ujjlenyomat Petneházi Bulcsúé.

— Petneházi Bulcsú?... A név ismerős — töprengett a vezető.

— Ki is ez a Petne...

A pincér segítette ki:

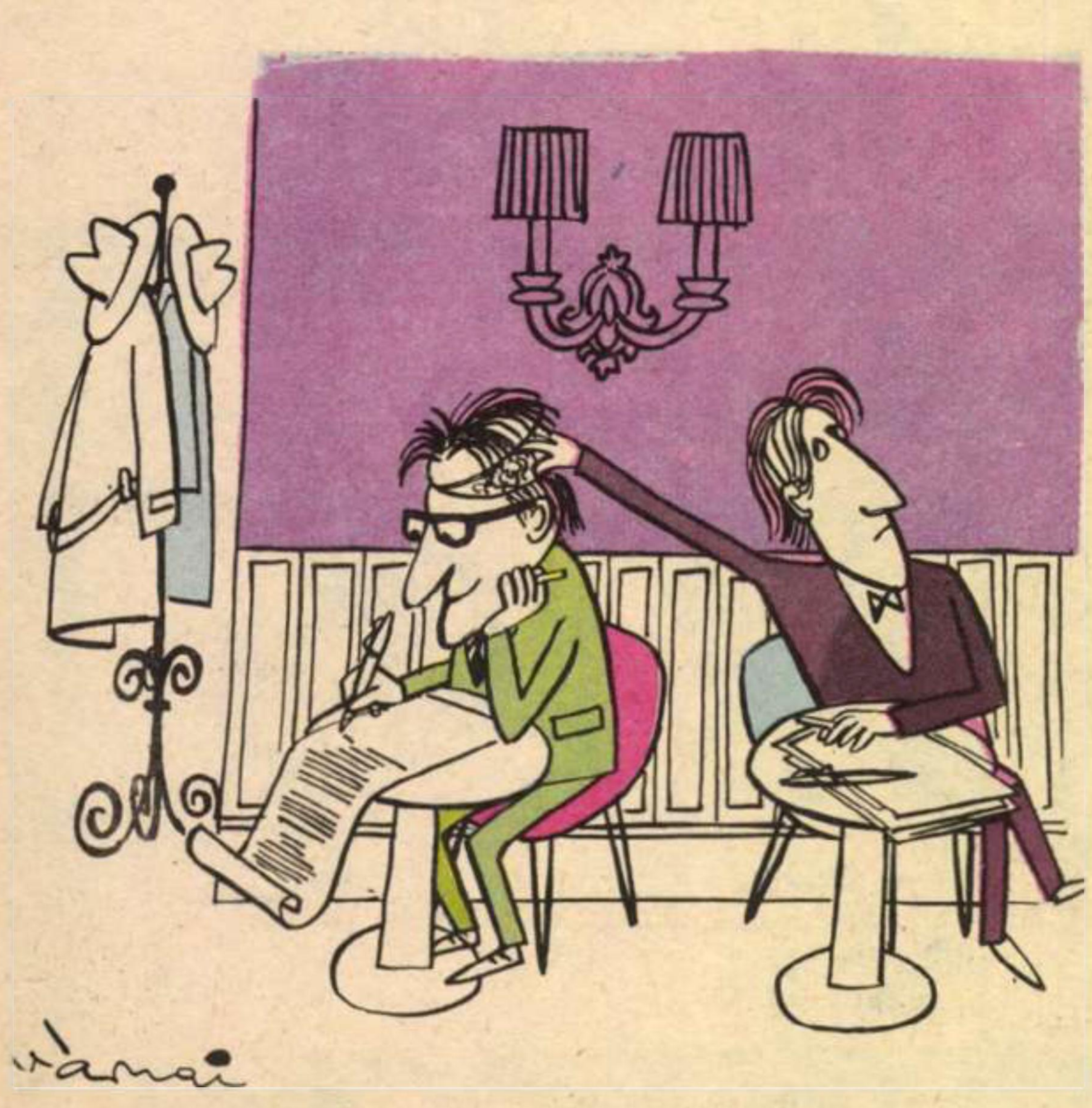
— A Petneházi? Ő verte félholtra a szomszéd vendéglőst a múltkor, mert hideg kávét kapott!

Ekkor határozta el a becsületes vezető, hogy postán elküldi a kávé árát a panasztevőnek.

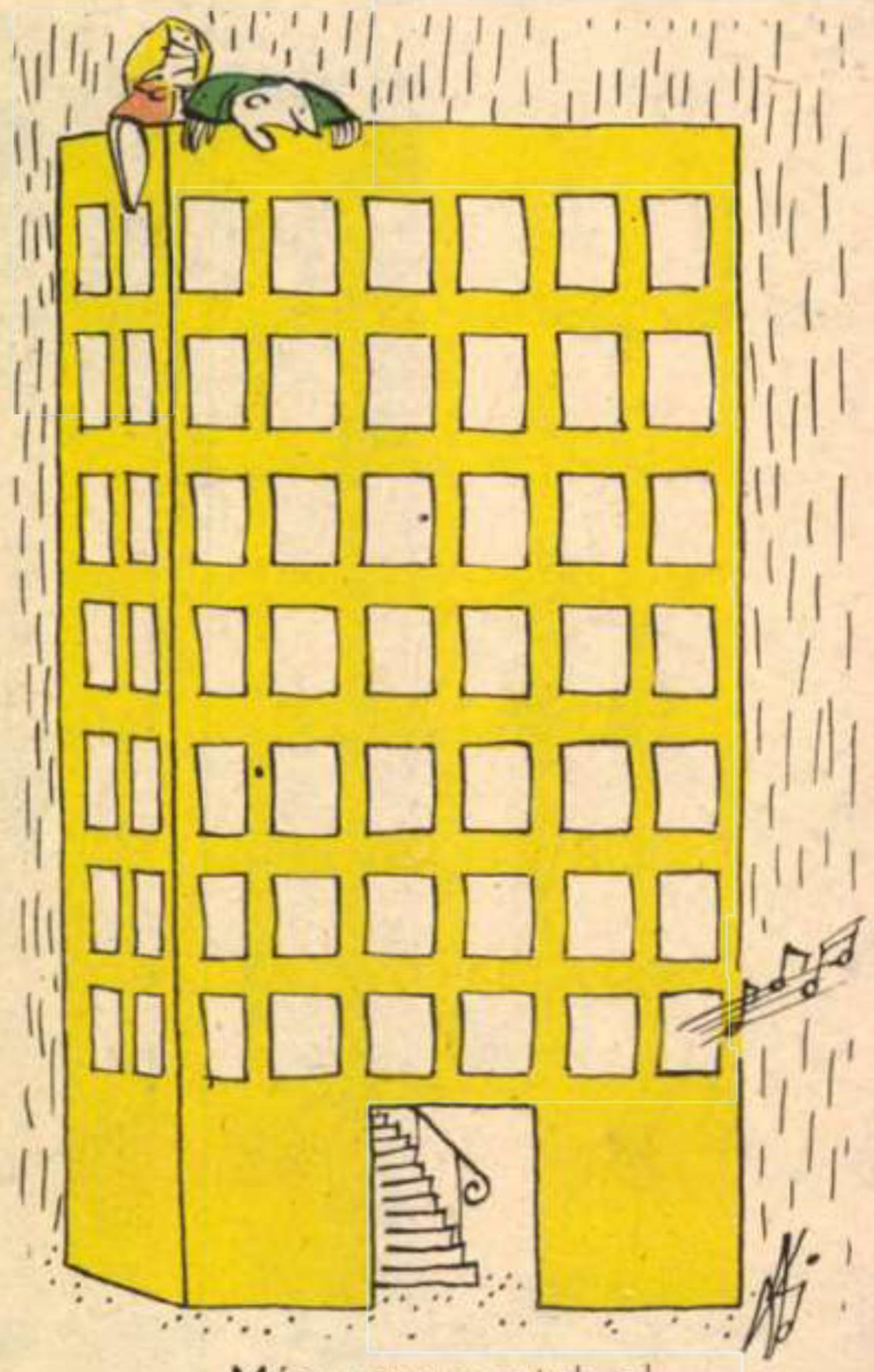
Ki tudhatja, mikor szabadul?

Hetényi István

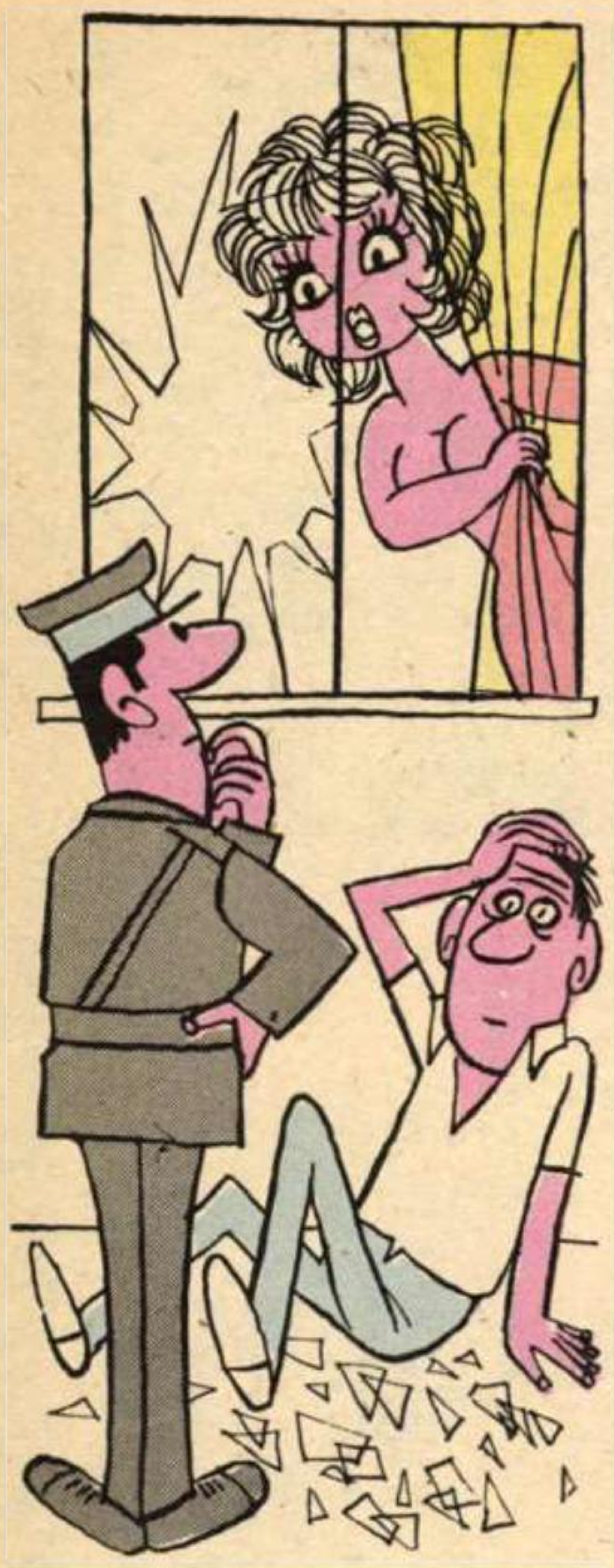
IRODALMI KÁVÉHÁZ

HÁZIBULI

– Még nem mentek el...

ÉDES HÍR

Csak annyit mondtam: **„Szeretnék egy édes kis Tibit."** Erre kiugrott az ablakon. Nem gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan akar hozni Tibi-csokoládét.

E HETI HIRDETÉSEINK

E HETI HIRDETÉSEINK

E HETI HIRDETÉSEINK

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ORION SZERVIZ — AZ ORV-ANTENNÁSOK VÉDELMEZŐJE

Néhány évvel ezelőtt tető-antennát akartam készíteni a tévé-készülékemhez. Az Orion szerviz csak abban az esetben vállalta az antenna felállítását, ha előzőleg írásbeli engedélyt szerzek a Házkezelőségi Igazgatóságtól, amelyben pontosan meghatározzák a tetőn felállításra kerülő antenna pontos helyét. Ezt beszerezvén, készségesen elvégezték a munkát.

Vagy három hete szellemképes a tévém. A labdarúgó-mérkőzéseken 44-en kergetik a labdát két bíró és négy határbíró segédletével. A hiba elhárítására felkértem az Orion szervizt. Az antennások megjelentek, felmentek a tetőre, majd rövid idő múlva visszatértek. Közölték, hogy antennámra két idegen antennát szereltek rá orvnézők orvszerelői, ez okozza a szellemképet. Az orvul rászerelt antennák eltávolítására azonban nem voltak hajlandók, mondván, hogy én nyomozzam ki, kik azok a lakótársak, akik megtakarítva maguknak az ezer forinton felüli tetőantenna szerelési költségeit, az egyszerűség kedvért, az én antennámra építették sajátjaikat. Kérjem meg őket, hogy szereljék le, azután majd ők is szívesen a rendelkezésemre állnak, saját költségemre.

Vagyis, az Orion szerviz védelmezi az orv-antennásokat. Amikor ez ügyben felhívtam az antenna-részleg előadóját, megismételte emberi állítását, sőt, még cifrább esetekről is beszámolt, amely ellen — mert erre utasításuk van — nem léphetnek fel. Előfordult például, hogy az általuk felszerelt antennát egy lakótárs egyszerűen átszerelte egy másik helyre, mert zavarta a saját antennáját. Nem tudom, mi ez az erkölcsi magaslat, ez az előkelő visszavonultság, amellyel az Orion szerviz viseltetik a sajátmaga által felszerelt antennákkal szemben? Meg kell szüntetni az utasítást!

Tardos Péter

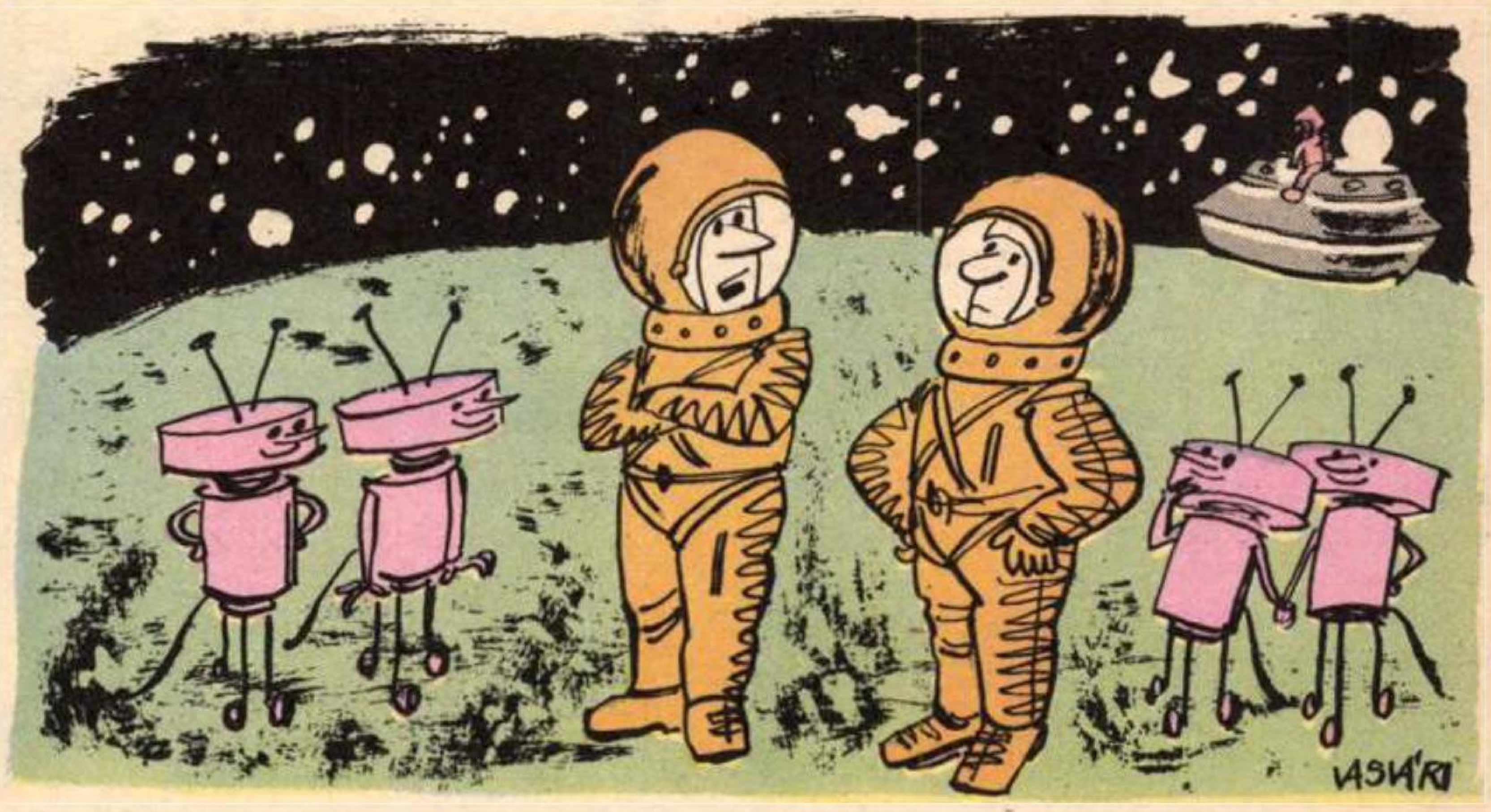

JOHNSON BEJELENTÉSE UTÁN

– Hogyan lehetne ezt a Kennedyt is bombázni!...

ARANYLÁZ

– Átadnák az örök élet titkát, de dollárt nem hajlandók elfogadni.

SZERÉNY VETÉLKEDŐ

– Ide nyertem egy heti üdülést!

LUDAS MATYI kereső szolgálata

Soprontól Debrecenig, Miskolctól Szegedig átkutattam ismerőseimmel az országot, mégsem sikerült hegedűvonóba való lószőrt vagy műszőrt kapnom. Lassan beteljesedik rajtam és tanítványaimon Vörösmarty szava: bot lesz a nyűtt vonóból, hacsak a Ludas kereső szolgálata nem segít rajtunk! (Dr. Aranyi Gábor hegedűoktató, Szentes.)

*

Rádióm műanyag-kapcsoló billentyűi sorra-rendre letöredeztek. „Gombház — ha leszakad, lesz más!" Így tartja a közmondás. De nem így a Keravill és az Ezermester Bolt, mert hiába keresek náluk új nyomógombokat a régiek helyébe, sehol sem találok! (Cím a szerkesztőségben.)

*

Rövid néhány napig volt csak forgalomban a szegedi halászlé kocka, de már azalatt is osztatlan népszerűségre tett szert. Vajon hova tűnt azóta? Talán a halászati tilalom mintájára bevezették a halászlé-kocka tilalmat is? (Pölöskey József Bp., XIX. Bercsényi u. 27.)

*

Két kávés kérés: Pápay Sándorné (Bp., XIII. Karikás F. u. 1/b) Unipressz kávéfőzőjéhez új tetőt; Dr. Kováts Zoltán (Győr, Tanácsköztársaság u. 53) 4 személyes, kengyeles kávéfőzőhöz felső szűrőbetétet keres. Nyomravezetőknek: sok hála és köszönet!

IMPORT HUMOR

MEGÉRDEMLI

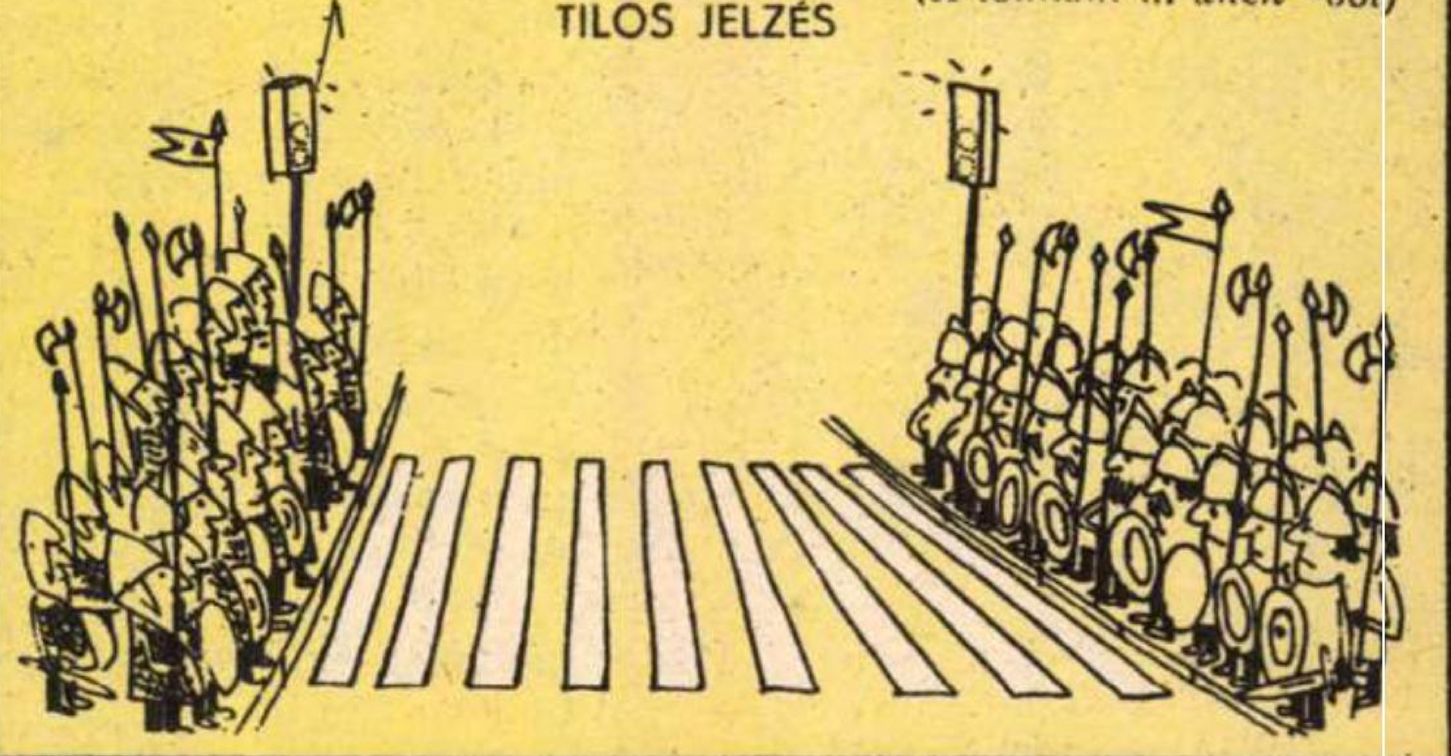
(A pozsonyi „Roháčs"-ből)

HINTA-PALINTA

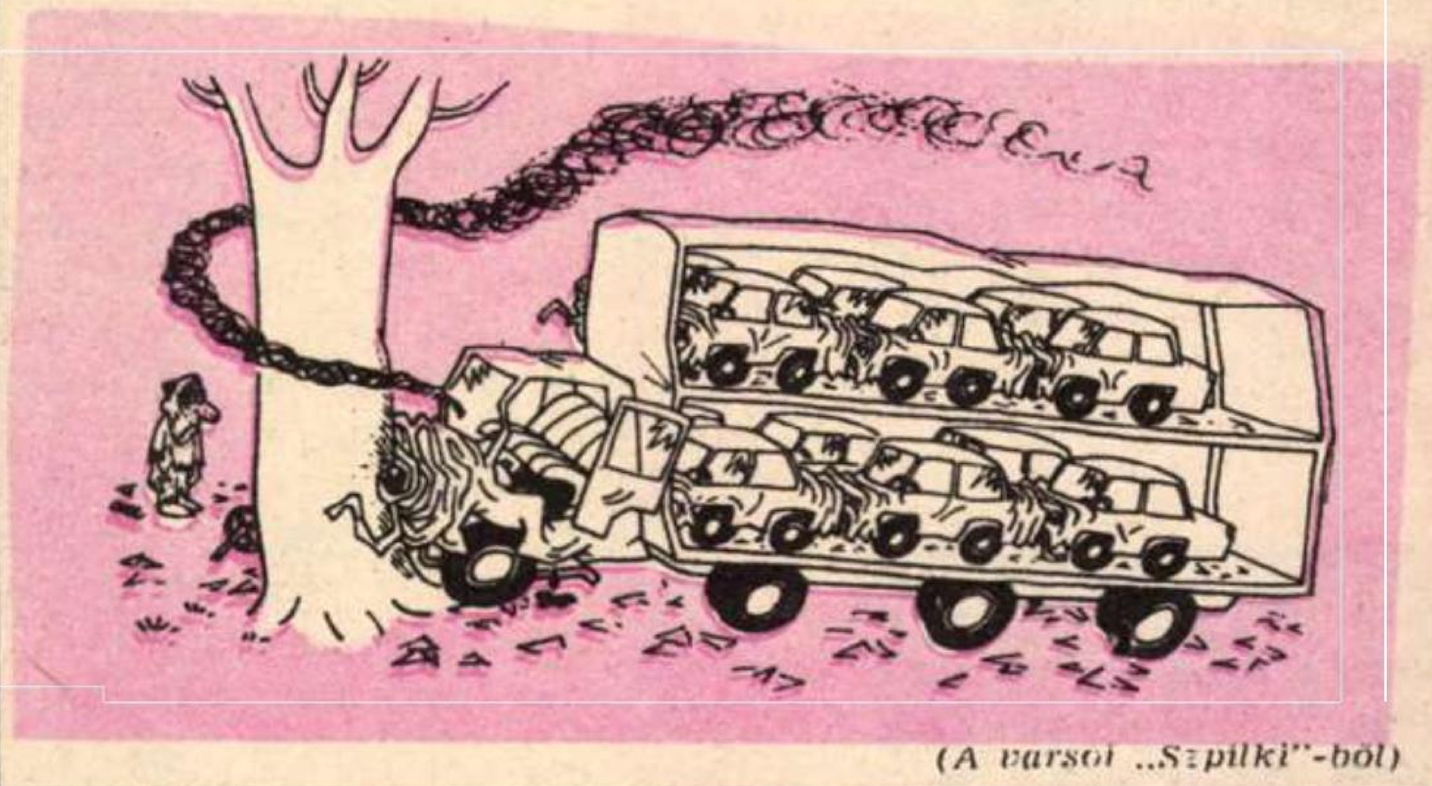
(A hamburgi „Stern"-ből)

TILOS JELZÉS

(A londoni „Punch"-ból)

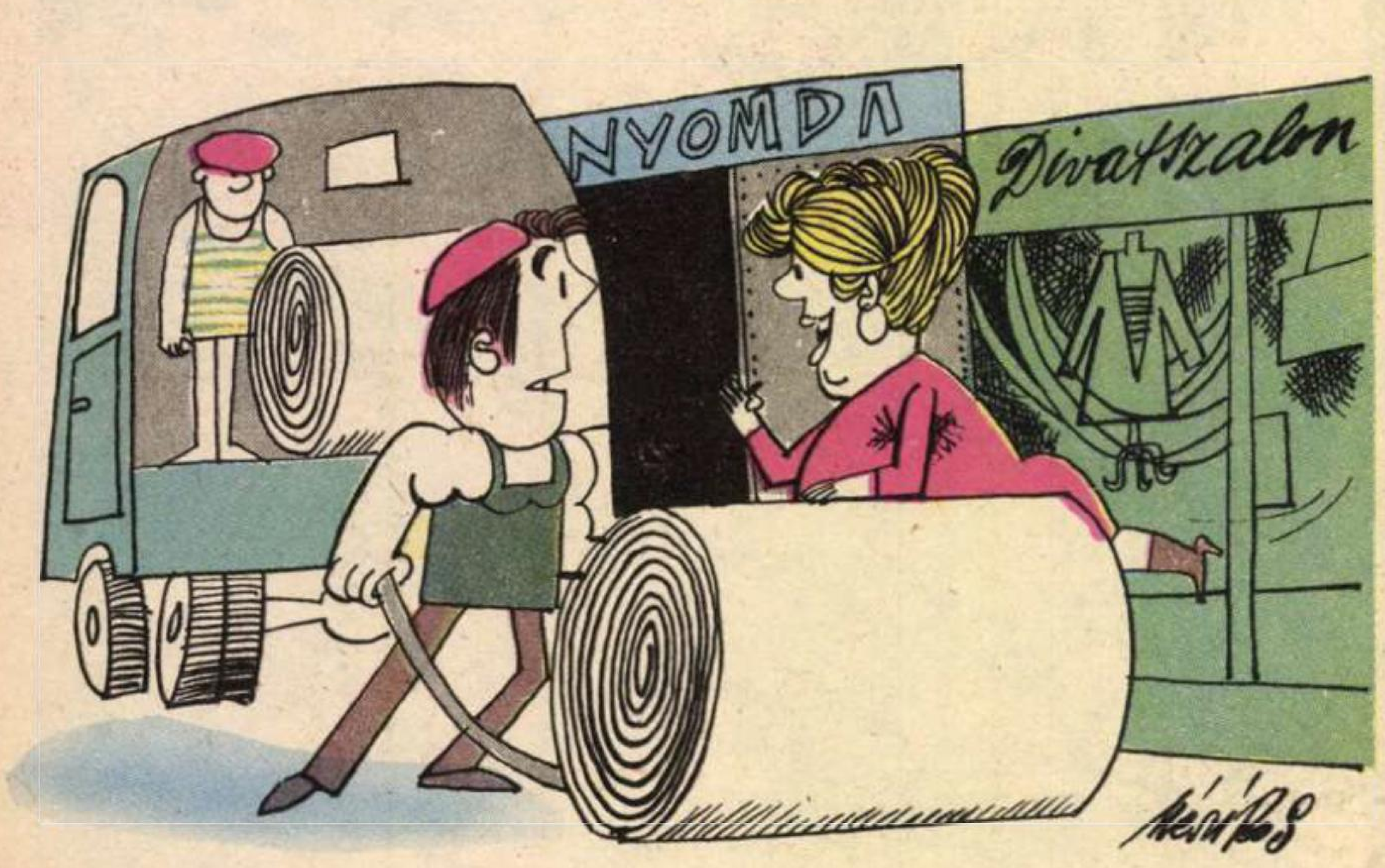
KARAMBOL

(A varsói „Szpilki"-ből)

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

JÖN A PAPIRRUHA!

– Ha van egy kis maradék, átvenném!

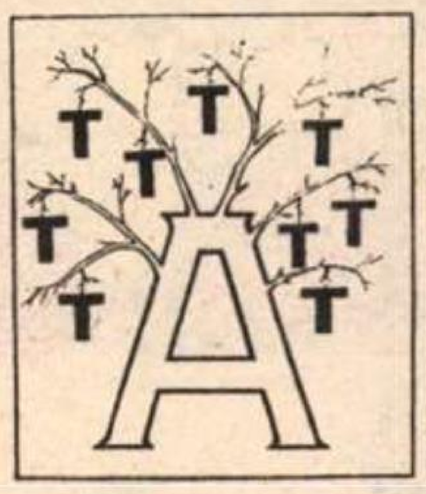
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EXTRA KÍVÁNSÁG

Évek óta szenvedek többedmagammal extra méretű lábam miatt. 34—35-ös cipőt hordok (ismétlem, nem én egyedül a városban!) és míg egy ilyent kapok, még azt a kis lábamat is még kisebbre koptatom. Most, hogy a vágottorrú cipő divatba jött, az üzletekben fel is világosítottak; ne reménykedjek, ebből a legkisebb szám az ötös, s az is hatosnak számít a kényelmes fazonja miatt. Hasonlóan járok a ruhákkal is. Igaz, még fiatal vagyok, hordhatom a bakfis méretet, de mi lesz idősebb sorstársaimmal, s velem, ha elszállnak felettem a ruha és cipőkergetés évei? Az Extra Áruház — ha nyitva van — akkor sem az igazi. Nem tölti be nevében jelzett hivatását. Szeretném egyetlen nagy segélykiáltással felhívni az új mechanizmus lehetőségeivel rendelkező gyárainkat: hozzanak létre boltot a kis és nagyméretűeknek, ahol mindent megtalálnánk, vagy legalább ott egyszerre megtudnánk, hogy nincs remény... Icipici bolt kellene csak, akárhol, esküszöm, még bizonyos felárat is fizetnék a lábaim kedvéért, csak ne kelljen térdig lejárni őket!

Flórián Zsuzsa
Budapest, VII., Dembinszky u. 31.

RÉBUSZ

13. sz. képrejtvényünk megfejtése: Tanterem. A jutalmak (3 db százforintos) nyertesei:

Zsilli Jenő, Nagytótfalu, Kossuth Lajos u. 36.

Gladitsch Pál, Budapest, II., Szász Károly utca 1.

Ifj. Sikter László, Gyúró, Thököly u. 138.

15. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

A helyes megfejtők között ezúttal is háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb április 10-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

SZUPER-LEVELEZŐ

Mélységesen elítélem a névtelen levélírókat! Ugyan kérem, minek az inkognitó? Teljes nevet, címet a borítékra s aztán akár a jóistennel is ki lehet kezdeni! Vagyis kiállni az igazságért! Vállalni az esetleges következményeket.

Mint én teszem, Hózsa Elek, innen a Rákfene utcából. Házszám 30. Emelet 2. Ajtó 3. Telefonszám: 700—701.

Ha például levélíró hangulatban vagyok, kényesebbnél kényesebb problémákat vetek föl, magánszemélyeknél és hivatalos szerveknél.

Itt volt például Matek Jakab — azt beszélték, hogy megcsalja a felesége. Már írtam is röviden és velősen:

„Kedves Uram! Kegyednek szarva nőtt! Asszonya más asszonya is. Cselekedjen, ha nem akarja, hogy tovább röhögjék ... — Utána írom a teljes nevet, címet: Tisztelettel Roppant Alfonz cipész kisiparos, Boldog utca 7. földszint 8."

Hehe, két legyet egy csapásra. A levél sem névtelen, és Roppant úr is kihúzza a gyufát, amiért a múltkor két napot késett a talpalással.

Így is történt, már rá két napra fölpofozták. De én fölvilágosítottam:

„Drága Roppant úr! Matek Jakab hitvesét az ön nevében Putifár Pálné háztartásbeli rágalmazta meg. Címe: Bab tér 5. III. em. 8. Teljes tisztelettel: Rovó Ottó házfelügyelő, Hózinger Samu Sámuel utca 6."

Itt aztán igazán pompás figura alakult ki. Putifárné, volt anyósom — miatta vettem el a lányát, ha ő nincs, mástól válok el. A Hózinger utca 6. sz. alatt, ahol laktam — pokoli házfelügyelőnek bizonyult Rovó. Egyszer följött este tíz után — hogy mi ez a ricsaj? Ricsaj, mert összejöttünk régi katonazenész bajtársak vagy huszan, és bombardonon elfújták a Snejder Fánit.

A ricsaj közte meg Putifárné között lett — évekig jártak a bíróságra. Ha névtelenül írom a levelet, semmi hatás, kiviszik az illemhelyre és el van intézve.

Volt magyar tanárom is, aki elhúzott a gimiben, mert azt hittem, a Talpra magyar-t József Attila írta és Petőfi csak elszavalta. Megkapta a magáét.

Tőrőlmetszett mondatokban jeleztem:

„Fafej! A jövő héten elküldöm a diliházi beutalót. Mert odavaló vagy, nem a katedrára.

Addig is le vagy sajnálva. Volt tanítványod:

Bálvány Pál
Riska köz 3."

Bálvány volt a kedvence, mindig elfelelte előlem a legjobb jegyeket.

Az se volt rossz, amikor a rendőrség figyelmét fölhívtam, hogy számolják föl a Semleg utca 30. alatti titkos találkahelyet. Élénken ecseteltem, amit Zür Zénóné művel — kellemetlen nőszemély, a lányának megtiltotta, hogy velem szóbaálljon. Azt mondta, nekem van feleségem, három kedvesem, mit akarok még! Hogy mit akarok? Ezt — és már szaladt is a tollam.

„Mélyen Tisztelt Erkölcsrendészet

Mélyen Tisztelt Parancsnoka!

A szocialista erkölcs nevében tiltakozom, hogy Zür Zénóné Sömör utca 8. szám alatti lakos, bordélyházat rendezzen be főleg liliomtiprás céljából.

Pokolla Oszvald
a külső talányosi plébánia címzetes esperese"

Így, teljes névvel mondogattam oda. Nem felejtettem el Pokollát — srác koromban ő gyóntatott, csak úgy dobálta az elimádkozni való miatyánkokat, üdvözlégyeket! Nekem, aki már akkor is ateista voltam — még a templomban is cowboy regényeket olvastam imakönyv helyett.

A napokban azonban súlyos botrány középpontjába kerültem — hiába, a sorozatlevelezésben kihagyott az agyam.

Van egy ökölvívó ismerősöm, Ricsi Jenő, igazi izomberci, agya semmi, csak a nagy szája, hogy megint kit ütött ki. Ez engem, mint afféle észlényt zavar, kapta hát a következő sorokat:

„Te kirakatpali! Nem voltál még lecsapva? Majd leszel, ha belecsókolsz a tenyerembe. Az állad elmehet fasírtnak, a bőröd kicifrázom, mint a brüsszeli csipkét.

Toll a füledbe

Sóder Hugó
Bimbam tér 1. II. 1."

Ez a Sóder a főnököm, folyton nyaggat, mire nézem a napot — szerinte csak vasárnap illik hiányozni. Nekem erről más a véleményem, és kíváncsian vártam a Sóder—Ricsi összecsapást.

Ehelyett mi történik? Bevágtat Ricsi a hivatalba s máris látom főnököm szivárványszínű szemealját, mikor a jóember nekem esik. Dir-dúr, egyik szakszerűbb ökölcsapás, mint a másik. Mikor a kiszámolás után magamhoz térek, maradék szemem a saját levelemre pislog és mindent megértek!

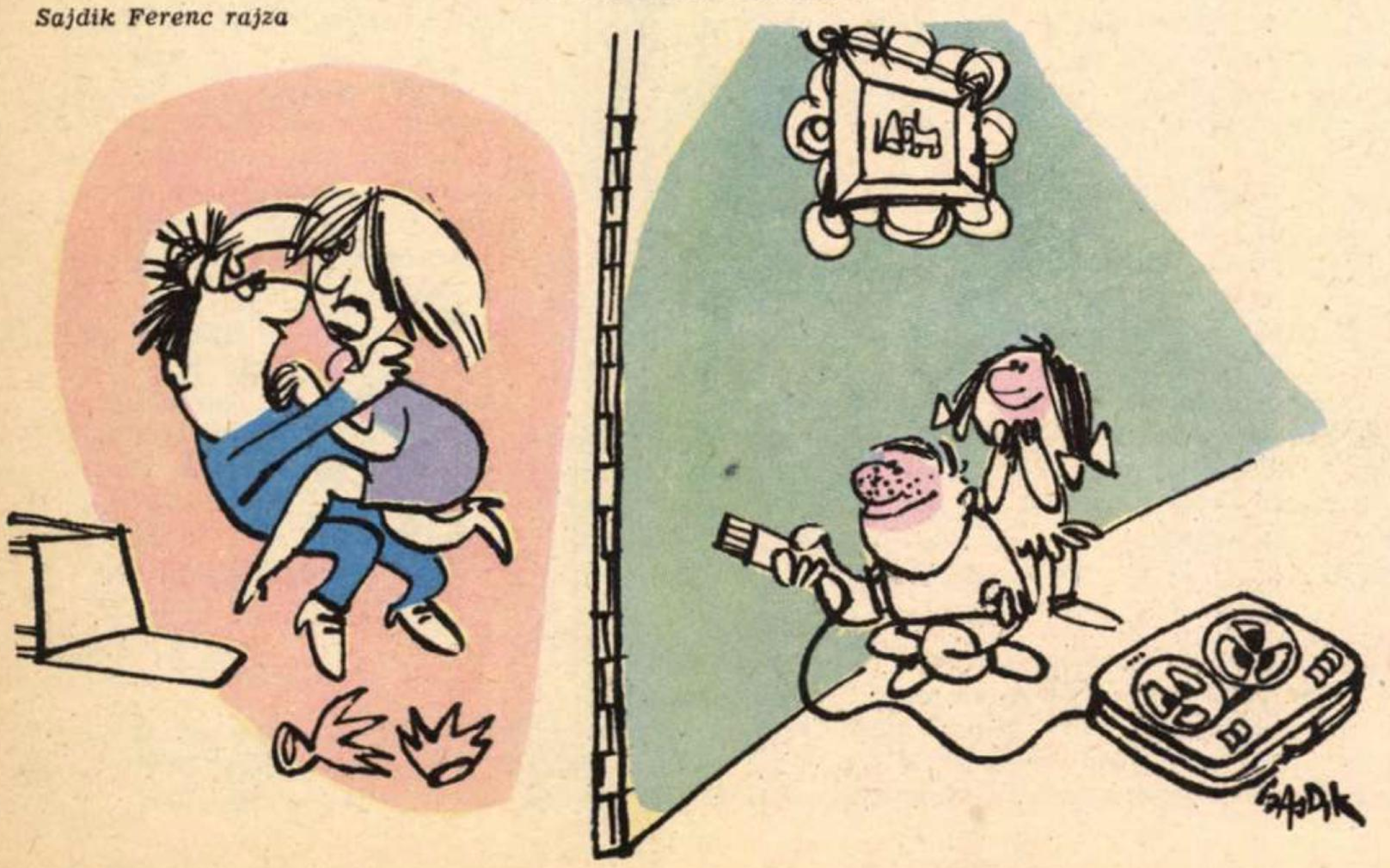
A nagy hajszában tévedé.ből a saját nevemet írtam alá. Hatalmas tanulság volt ez — nem lehet ezt így tovább csinálni.

Alighanem mégis áttérek a névtelen levelezésre ...

Nagy S. József

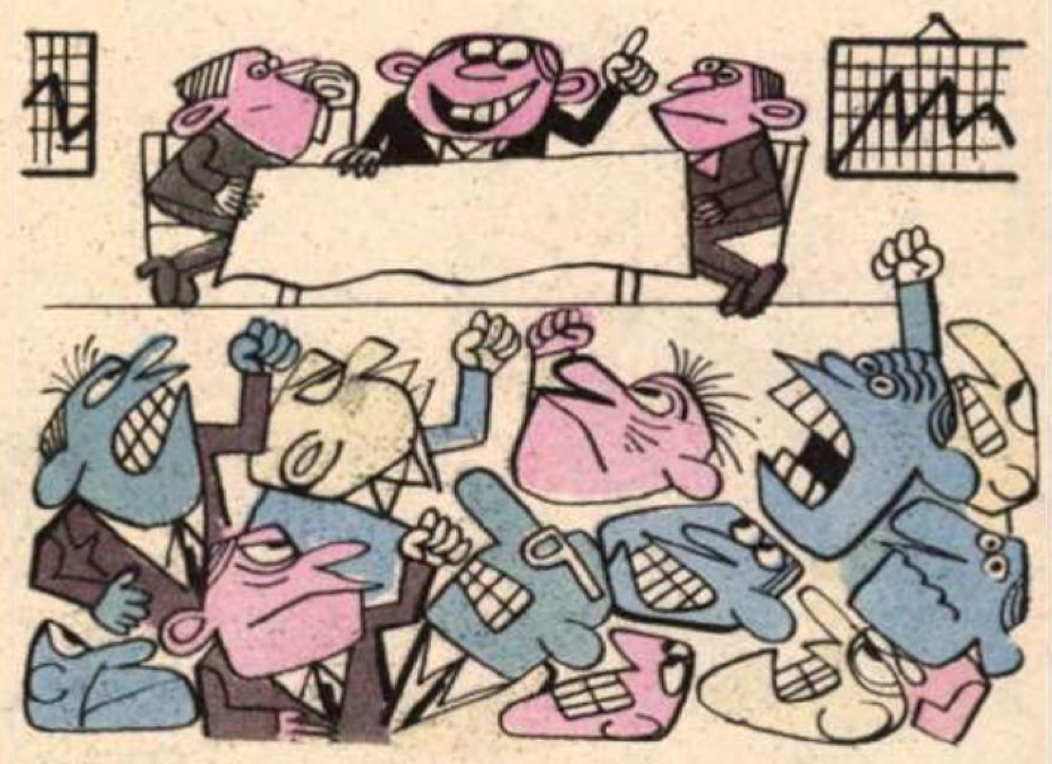
MAGNÓSOK, FIGYELEM!

Sajdik Ferenc rajza

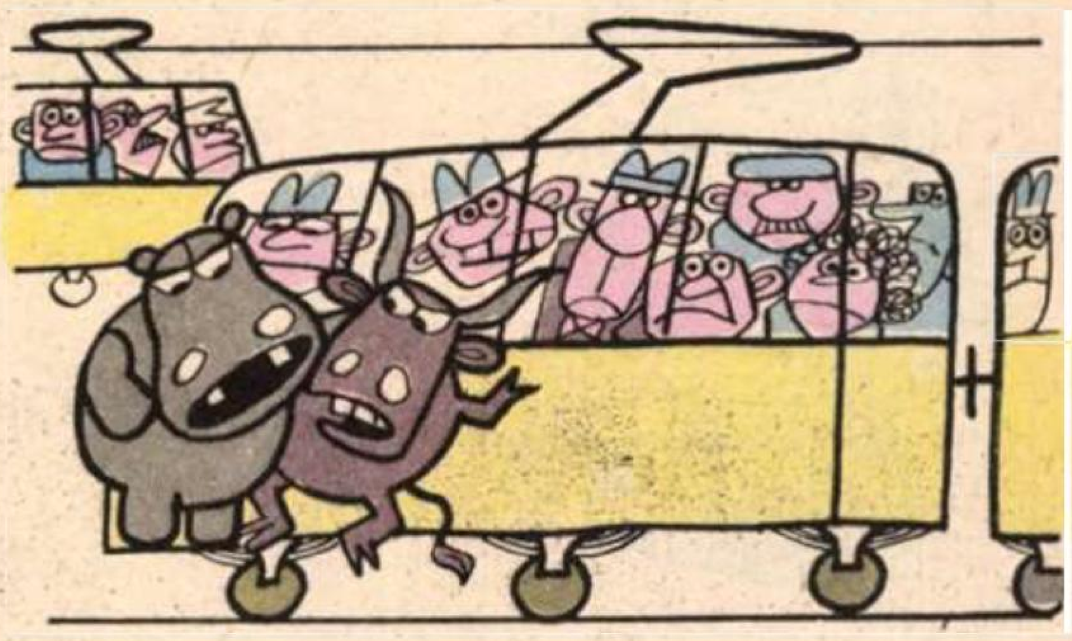
MAI CSODÁK

HÁBORGÓ TENGER LECSENDESÍTÉSE

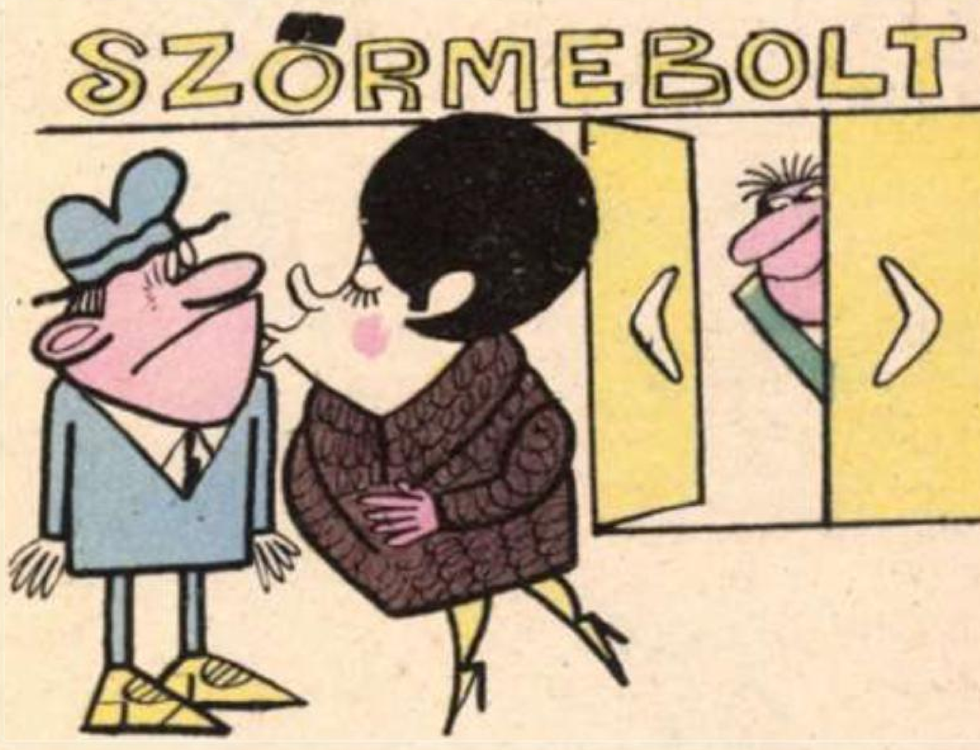
– ... és most függesszük fel a bírálatot, mert a jutalmak kiosztása következik.

NOÉ BÁRKÁJA

– Maga hatökör!
– Maga víziló!!

VIZET FAKASZTOTT A KŐSZIKLÁBÓL ...

– Éreztem, hogy megveszed, Jenő ! ...

VAK VISSZANYERTE LÁTÁSÁT ...

– Mondd, apafej, nem volna mégis egyszerűbb, ha megnyíratkoznánk?

Fülöp György rajzai

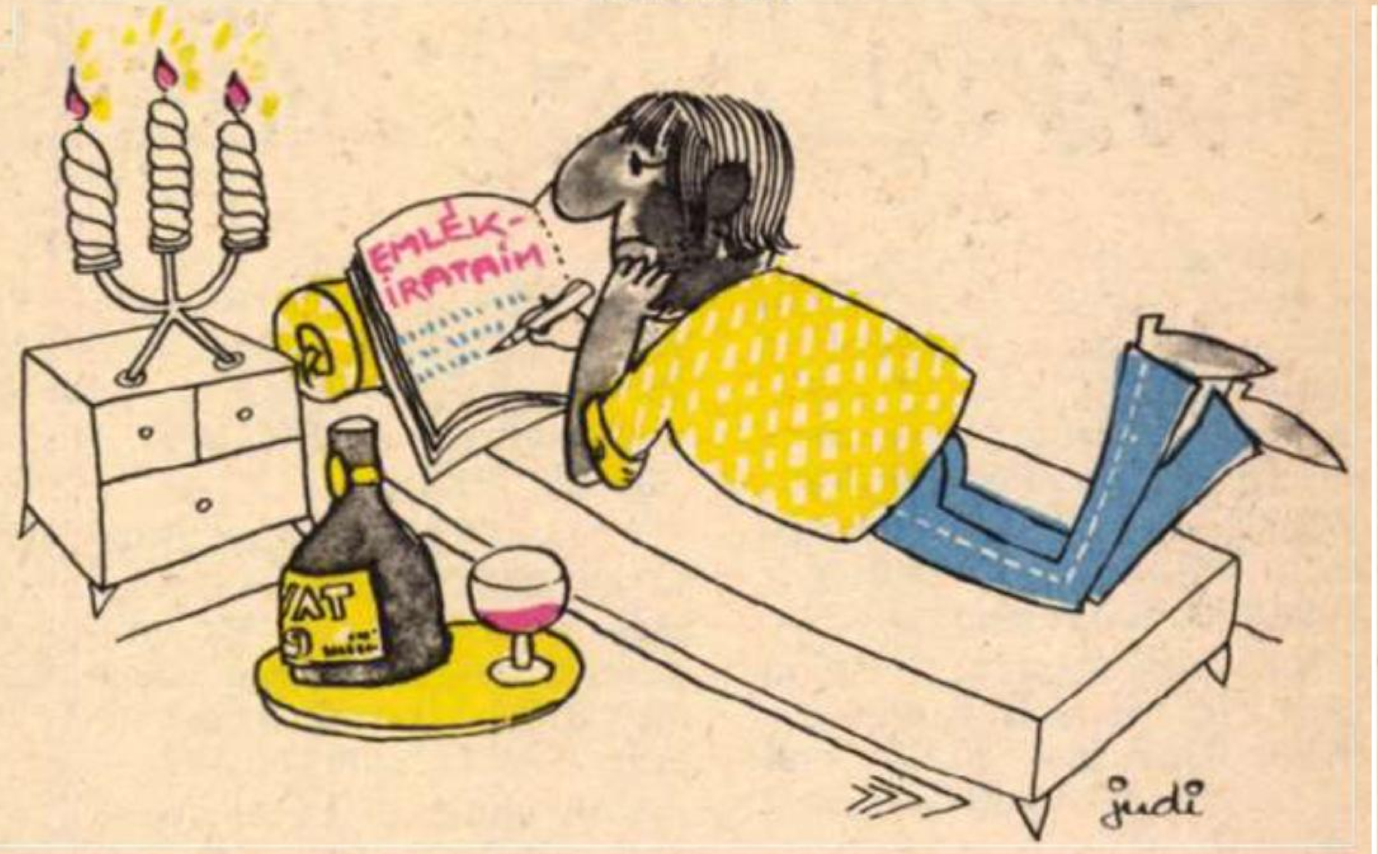
HÚSVÉT HÉTFŐ

Pusztai Pál rajza

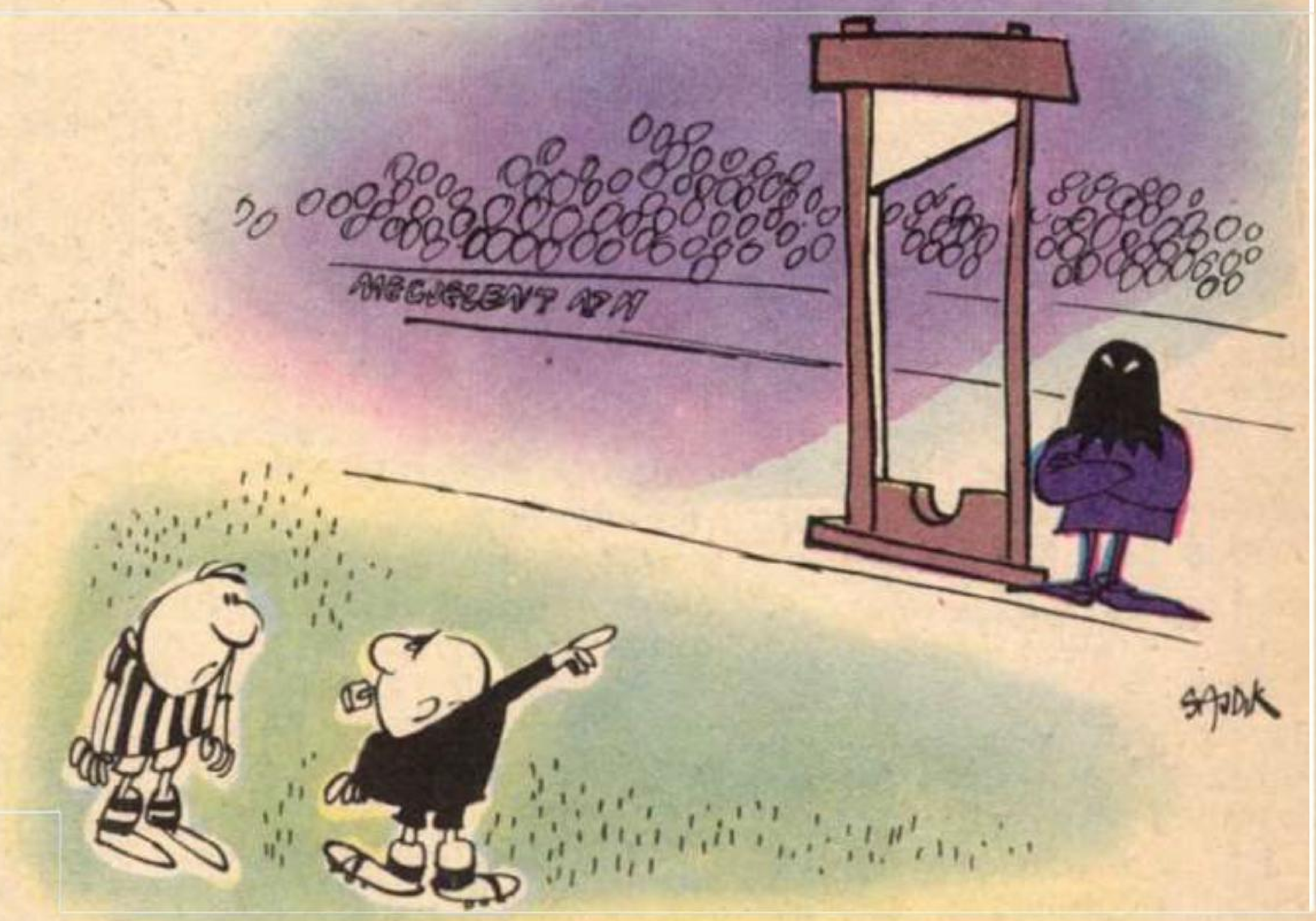

– Nem locsolni jöttem, a marhákat kell megitatnod!

KORAVÉN

SZIGORÚ BÍRÓ

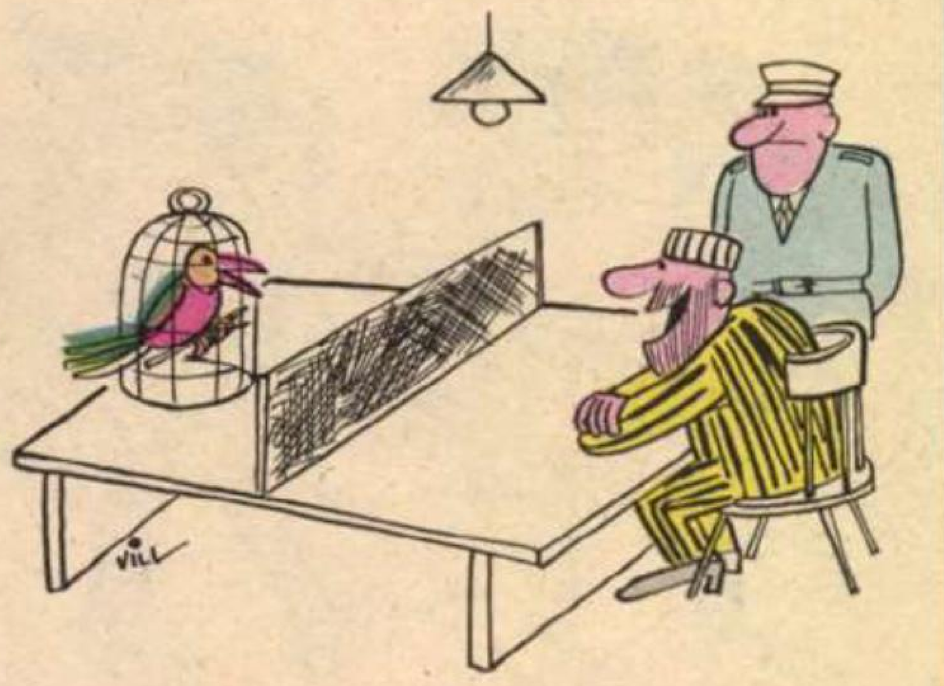

NAGYKÉPÜSÉG...

– Mit gondolsz, léteznek rajtunk kívül értelmes lények?

BESZÉLŐN

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FILMHÉT — HAPPY END NÉLKÜL...

Mitagadás, kedvelem a filmeket! Így aztán érthető, hogy amikor olvastam az újságban a hírt, hogy ekkor és ekkor Angol Filmhét kezdődik Budapesten, rögtön a tett színhelyére, azaz a Filmmúzeumba siettem. Ez pár nappal a filmhét ünnepélyes megnyitása és pár órával az aznapi munkaidő letelte előtt történt, kora délután.

A Filmmúzeum pénztára fölött, legnagyobb meglepetésemre diszkrét felirat közölte az érdeklődőkkel, hogy az Angol Filmhétre valamennyi jegy elkelt, méghozzá bérletben!

Miközben lógó orral odébb somfordáltam, a következő dolgok nem mentek az eszembe:

Ha egy filmhétre ily rendkívül nagy az érdeklődés, akkor azt miért csak ily kevés számú előadásban rendezik meg és ráadásul a főváros egyik legszerényebb filmszínházában. Érthetetlen. Manapság, amikor az illetékesek állandóan azon sopánkodnak, hogy csökken a mozik látogatottsága, miért kell ezt a látogatottságot még mesterségesen is tovább csökkenteni?!

Azt sem egészen értem, hogy a filmhét jegyeit miért csak bérlet formájában árusították? Hiszen melyik dolgozó átlagembernek van ideje és kedve naponta moziba járni? Arról nem is beszélve, hogy a bérlet olyan filmek megnézésére is kötelezi a tulajdonosát, amit esetleg az jószántából messze elkerült volna.

Néhány évvel ezelőtt a Francia Filmhét megrendezésekor, szintén hasonló rossz tapasztalataim voltak. Az emberek akkor is gyilkolták egymást a jegyekért. Akkor azt reméltem, hogy legközelebb majd okulnak a sanyarú tapasztalatokon. Sajnos nem így történt.

Az Angol Filmhét utolsó napján megkönyörült rajtam egy jegyüzér és eladott egy belépőt. Dobogó szívvel osontam be a nézőtérre. Ám lelkesedésem hamar lelohadt, mert az egyébként érdekes angol filmet se nem szinkronizálták, se nem feliratozták, hanem csupán egy hölgy olvasta alá magyarul a szöveget. Ez különösen akkor hatott mókásnak, amikor a vásznon egy férfi vallott szerelmet.

Ha az Angol Filmhét rendezőinek az volt a céljuk, hogy egyszer és mindenkorra elvegyék a kedvemet a filmhetektől, akkor csak gratulálni tudok nekik, mert ez sikerült.

Dalmáth Ferenc

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.01385/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre